

СЪОБЩЕНИЕ НА брат СТОИЦЕВ
за брат Пеню Киров

При прочитане настоящето пред група братя в Бургас, брат Михаил Стоицев си спомня разговор с брат Минчо Сотиров, в който му е казал за първата среща на брат Пеню Киров с Учителя, през 1898 г.

На брат Пеню е било казано от Арахангел Михаил да отиде с първия параход в Варна, където ще има среща. Брат Пеню запитал с кого и как ще познае лицето. Арахангел Михаил му казва, че ще му се открие. Тръгва. Парахода спира пред пристанището. Посрещачи много, той спира, гледа и чака. В навалищата вижда един млад човек на гърдите на когото съзира написано на три ленти една над друга следното:

"АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО БЯХ ПРЕДИ 2000 ГОДИНИ!"
— написано със златни букви. Отива при Него и тръгват. Лентите се изгубват.

Така е станала първата среща на брат Пеню Киров с Учителя.

/ Настоящето е преписано от бележника на сестра Н./

Преписал:—Н.Н.

П Е Н Ю К И Р О В

18.VII.1868-1968 г.

/ 100 години от Рождението му /

Събрали днес, ще почетем светлата памет на първия ученик на нашия Любим Учител - брата Пеню Киров, по случай 100 години от неговото последно идване на земята - 18 юли 1868 година стар стил - нов 26 юли. Този светъл и паметен ден за нас, ние няма да го превърнем в един култов обряд, както правят това "религиозните" хора, а водени от едно дълбоко вътрешно чувство на голяма обич и дълбока признателност към една чиста душа и светъл дух отдал целия си живот от момента на първата си среща с Учителя в служба на Бога и делото на Учителя до последния час на живота си.

Ако преди 2000 години Бог бе избрал малкия еврейски народ сред когото благоволи да изпрати своя Син, то в днешната епоха, това благоволение имам нашия народ.

Това се вижда от многото изказвания на Учителя.

На Годишната среща на Беригата през 1909 год. в гр. Варна, на 15 август, събота в деня на Св. Богородица - 8 часа преди обед, Учителя казал: "Българският народ има особено благоволение и това е една тайна - имат особено благоволение към него отгоре. За в бъдеще ще познаете причините и ще ви стане ясно защо е така и защо имат благоволение към този народ".

"България е врата на цяла Европа и в новото духовно движение".

№ - 23 август, събота, 1919 г. / Събора Търново. 2 №

В томчето "Живия Господ", стр. 211, Учителя казва: "Българският народ не е създаден за светите старци и за Светия синод, Той има своето велико предназначение. Българите имат история и живот, преди да са били християни".

А в томчето: "Ликвидация на века", стр. 332, казва: "Който иска правилно да расте, в България да дойде, българин да стане. Сега като българи, гледайте да се научите изкуството за растене. Това е благоволенieto, което Бог е дал на българина".

На Годишната Среща на Беригата - Събора през 1910 год., на 18 авг., понеделник, 10 ч. сутринта, Учителя казал: "Господ е дал много-добри условия за работа в България и във всяко едно отношение ще се подобри положението ви. Иначе ще ~~се~~ изгубите благоприятния момент и две хиляди години ще бъде ужасно скитане".

Също на Годишната Среща на Беригата през 1911 год., в Търново, на 11 август, петък в 9 часа сутринта, Учителя казал: "И така, Христос е в България, между вас и с вас. Той е който подига българския народ".

Един ден ще Го видите, Той ще ви се открие така, както се е открил на своите ученици след възкресението".

На ~~Срещата~~ ^{Годишната} през 1909 г. във гр. Варна, на 19 август, сряда, 9 часа сутринта, Учителя казал: "Аз не искам да знаете кой именно съм аз - желанието ми е други да говорят за това. Добре, да ви кажа кой съм, но ако се подигне едно гонение, колко души от вас ще изтърпите? За това аз не искам да ви турям на плъзгава почва. Избягвам това. Познавам душата на българския народ, та не искам да създавам карма на този народ. Исус Христос се яви на еврейския народ, но не Го приеха и така си навлякоха карма. А аз не искам да създавам карма на народа. И като не се изявям, искам да оставя народа, да се развива по естествен път".

На Годишната Среща - Събора през 1910 г., на 18 август, 5 ч. сл. пл. Учителя казал: "И когато ви говоря аз, в мене не бива да разбирате един човек които е със слабости и има своите дребнавости, а трябва да имате предвид, че Господ е които ви говори и иска вашето повдигане".

В Съборните беседи от 1922 год., на стр. 307, Учителя казва: "Някои искат да знаят, дали съм Христос. Чудна работа! Ако на моята свещ може да се чете всяка книга в света, и ако всяка книга може да се открие при моята светлина, аз съм".

Също така на Годишната Среща на Беригата - Събора през 1909 г. във гр. Варна, на 16 август - неделя, в 7 ч. вечерта, Учителя казал: "Аз съм който съм ви водил в миналото, аз съм същия който ще ви вода и в бъдещето. Уповайте на Мене и ще проверите Моята вяроност. Няма да се лишите от моите благословения: ще ви опътвам и ще ви ръководя, ще ви благославям, ще ви уча във всичкото време на живота".

В същата година на Събора, на 18 август, вторник в 9 ч. сутринта, Учителя казал: "Няма никоя работа в света, която аз не мога да изправа. Законът е такъв, че всеки трябва да работи, а Господ ще управи работите ви".

В Посланието от Учителя: "Призвание към народа ми", от м. октомври 1898 г., Учителя много-добре изяснява своята мисия сред българския и славянските народи, която им се възлага от Небето. ~~То~~ ^{Това} един пасаж от Посланието ~~както казва~~ ^{казва} Учителя: "На вас - славянско семейство се отреджа една свята длъжност в Царството на мира, която иде и приближава".

А през 1942 г. една малка група ученици поканила Учителя на чай. Между другото Учителя казал: "България сега е в своя златен век, а

Русия е в края на своя сребърен век. В 21 век България ще влезе в своя сребърен век, а Русия в своя златен век. Сега единствена държава, която живее своя златен век е България".

~~И така,~~ ^{От} всичко казано до ~~Бук~~ ^{Бук} се вижда, ~~че Учителя ни води от~~
~~5000 години~~ ^и че Бог ^е благоволил над Българския народ и го избра макар
и най-малкия от славянските народи, от славянското семейство, "над кого-
то има особено благоволение", да изпрати сред него Учителя. ~~Единият~~

~~му нямам необходимото време да ви говоря сега, но смятам, че ви е~~
~~добре известна,~~ ^{защото няма да ви говоря за нея. Тя е определена}

~~в оферта~~ ^{Пак} в Посланието "Призвание към народа ми", казва: "Аз вашият вър-
ховен покровител имаме да полагам големи усилия и жертви, да изправя
вашето минало, да ви възпитам и да ви облека в хубостта на вечното, кое-
то ви е определено. За това благоволих да извикам от далеч, от край
небесата двамата братя светила на славянския род и да им връча Словото
на Истината и Словото на Живота, да го донесат и ви научат Пътя му, по
който да влезете във вечната Виделина в която обитавам".

Но от историята ни, ~~виждаме~~ ^{знаем}, че след тая голяма милост от Небето,
което ни ~~даде~~ ^{даде} Словото на ~~роден~~ ^{искусен} език, дойде реакцията, Тъмните сили
се опълчиха против Виделината която пречи на тъмнината и настана гонен-
ието на Богомилите, с което ~~наши~~ ^{наши} властниците ^{ни} навлякоха както на себе
си, така и на народа ни тежка карма, поради която България попадна под
500 годишно османско робство. Богомилите в тази епоха, бяха Белите Бра-
тя, пратеници от Бялото Братство, за подигане на народа, от моралния
упадък в който ~~се~~ ^{се} намираше.

За потвърждение на горното ето какво казва Учителя на Събора в
Търново през 1920 г. на 20 август - петък ~~каже~~ ^{каже}: "Дръжте Белите Братя
като най-разумни човечески същества. Гдето има нечистота - те не оти-
ват. В един народ те си подготвят условията за чистота чрез страданията,
които се изпращат в тоя народ. Всички народи гдето те са ~~напуснали~~ ^{напуснали}
са заглъхнали: евреи, египтяни, финикийци и др. ~~Нарса~~ ^{Нарса} сега в българ-
ския народ. Ако има условия, те ще работят - няма ли условия, ще отидат
в друг народ".

/ Из бележника на М.С. "Везюме от наредбите за духовна работа" /
/стр. 29-30/

От този цитат се вижда, че за да дойдат отново Белите Братя в Бъл-
гария, ~~по-лесно~~ ^{по-лесно} като пратеници на Небето за ~~негово~~ ^{негово} духовно и национално
възраждане през миналия век, трябваше да се подготвят условията за
чистота, чрез страданията, през каквито мина народа ни по време на
пет вековното ни робство.

- С много науки, но и ~~и~~якои изкуства, но моето любимо знание е математиката на историята, математиката на общочовешкия живот на всеки народ, всяко племе, от всеки човек и число. Отношенията между числата показват безпогрешно връзката между причина и последствие.

- Добре, каква е причината за падането на българите под турско робство?

- Причината е избиването и гонението на богомилите.

- А каква връзка има между двете явления?

- Всяка нова мисъл виси в пространството и тежи над умовете до гдето се приеме и разтопи в съзнанието. Оная мисъл, която е правдива, но отхвърлена или осъдена, виси като присъда над лицата или обществата, които са я осъдили. Не е ли ясно? Ония, които са гонили, изтезавали и трябвало съгласно закона за причиността да страдат под турски гнет цели пет века. В историята има крайна справедливост. Светът е ообществена мисъл. Както лъчите строят кристали, тъй също мисълта строи норми, отношения, събития, революции, войни, за да се възстанови накърнената справедливост. Който е потискал мисълта, ще страда, тъй както не е страдал никой друг.

- Разбирам това, но защо някои историци пишат, че богомилството е главна причина, за да падне България под турско робство?

- Тъй пишат ония, които не знаят, че всички велики дейци от времето на вашето възраждане са били някога богомили. Аз зная числата на дейците. Като се почне от Паисий, Водев, Раковски, Левски и се свърши с Дюстабанов, Обретеновци, Георги Минчев и Иван Андонов, всички борци за вашата свобода са били богомили. А чорбаджиите са били винаги врагове на богомилството, както и на апостолството за българската независимост.

- Вие ме очудвате с тънките си познания от областта на нашата история.

- Историята, както ви казах, е моя специалност. Ако бяхте русин, щях да говоря сивас за руска история, както с французин ще говоря за френската. Историята е общочовешка - трябва всички да я знаят.

- Но позволете, моля ви, да попитам какви длъжности изпълнявате в същност? Между моите длъжности има една много важна - да пазя човеческото от отчаяние.

- Аз съм член на Тайното международно правителство, което ръководи света и се грижи за доброто на всички същества.

- Имате ли нещо общо с Франкмасонството?

- Не. Франкмасонското общество е днес крайно изродено и то не ме интересува.

- Къде живеете?

- Виждали са ме по цял свят. Живея там, където има обич, мъдрост

Тая случка е едно потвърждение, че действително нашите възрожденци и революционери са старите ботомили ^{Братя} пратеници от Небето, за да изпълнят една много-важна мисия сред нашия народ, като пожертвуват дори живота си за изпълнението на възложената им задача.

Сред тия възрожденци Учителя призовава и своите бъдещи родители Атанас Георгиев - Чърбаджи, баща на майка му Добра и баща си Константин Дъновски, ^{и сестра} възрожденци на целия варненски край. За тях ще говоря в друга беседа.

Ⓢ За да изпълни мисията за която е призован бащата на Учителя, на път за Света гора, където е отивал с намерение да стане монах, след едно корабкрушение, той отива в Солун в църквата Св. Димитър, от където го връщат в България.

Ето как описва тая случка Учителя в томчето: "Петимата братя", стр. 236. "Преди 50-60 години, един млад българин искал да се посвети на Бога, понеже майка му го обещала да служи на Бога. Като отишел в Солун, влязъл в църквата Св. Димитър, дето му се явил един от Белите Братя, който му казал: Ти си тръгнал на път и мислиш, че в

7) тръгвах с песен в душата, към "66". Та нали това го върша за Учителя,
за братята и сестрите, ^{замина със ~~привлича~~} които ще седнат на общата ^{братска} маса в ~~столовата~~, ^{на ~~фундамент~~} ще
ядат ангелска супа и ще слушат неземните ~~не~~ ^{не} слова и пеят заедно с ~~Учителя~~
~~не~~? Та нали затова напуснах родителите си ~~в~~ провинцията, да дойда при
Учителя в София, за да уча и служа!

Безброй са спомените ми от онсва време, за прекараните часове в 66
с Учителя. За мили срещи с сестри и братя идващи при Него, ~~от провинцията~~

На един такъв обед в "66", Учителя погледна към северната стена, на
която имаше едно малко гобленче извезано ^{с цветя} в формата на рамка за портрет,
^{в който бе} ~~в него бе~~ поставен портрета на

брата Пеню Киров, ~~когато не беше в провинцията не знаех как да го кажа~~
~~и каза:~~ "Той няма да идва вече на земята". Това беше през
1925 год.

Думите на Учителя ме поразиха и накараха да разпитвам за него каква
Гина и др. възрастни братя, които го познаваха от Съборите ^{с лични} срещи,
^{и писма} -
Интереса ми към него, ^{обаче,} отзвуча след време, тъй като тогава личността
на Учителя, Неговото слово, ^{и завладяло} бе ме изпълнило изцяло и нямаше място за
никой друг.

Изминаха от тогава 40 години и когато трябваша да събра ^и материали
за Историята на Братството и Учителя, натъкнах се ^и на първия ученик на
Учителя - брата Пеню. Тогава отново възкръсна картината ^{на обседа в "66"} Учителя и каза-
ното от Учителя за него.

В мен се натрапи една мисъл, която не ме напусна, ^{докакто не} ^{написах}
всичко, което можах да събера ^{него} ~~от~~ за брат Пеню, . Това счетох като ^{една свещ} задъл-
жение, тъй като само аз останах от всички ония, които чухме ^{какво каза} тогава Учите-
ля за брат Пеню.

За личността, живота, ^{на} ^{на брат Пеню} духовната работа и опитности, ^{ще се} позова
на неговите лични "Тетрадчета", както ги е ^{за} записал той.

В " Първо тетрадче с духовни бележки " - 1912 г. , принадлежащо на Пеню Киров - Комисонер, гр. Бургас, ул. Морска № 9, на стр.44,45, 46 и 47 под надслов " Произхода на моя род ", ето как брат Пеню дава своето проихождение:

" От преди пет поколения нещо, родът ми се е преселил от село Раково в гр. Сливен, това според разправията на баща ми и баба ми - майка на баща ми. На баща ми баща му се именува Валико, бащата на дядо ни Валико се казва Стоян, а бащата на дядо ни Валико се именува Драган.

Този Драган два пъти ходил на Света гора да се калугери, но домашните му все го връщали и най после против волята му го оженили, но той с булката си заедно умрели в който ден ги венчали. т.е. в в деня на венчаването им.

Бащата пък на прадеда ни Стояна се именува Иван.

Дедо ни Валико е водил две жени. Първата му жена е била от Сероуловци в Сливен, на която пък сестра ѝ я водели от вълнаровци и по това старите са се родели с Валнаровци.

Тази си първа жена дядо ни напуснал още преди - в първия бозгун, когато са бягали във Влашко, където я оставил. Предполага се, че

тя е съгрешила против него, което е станало причина и да я напусне. След това, той заклева синовете си, никой да се не сношава с рода ѝ.

От тази си жена дядо ни имал само един син на име Теню, който аз пишущия настоящето запомних, защото той се помина след Русо-Турската война - 1878 година.- освобождението. Този Теню в Сливен са го казвали Теню Вълнаря, а по-после за неговата мъдрост, го прекръстили Теню Консула.

Баба ми Анна - втората жена на дядо ми Великаот която се ражда баща ми Киро и чичо ми Иван и леля ми Мария, била Ибрикчи Стойчева дъщеря от махалата в Сливен - "Клисохор".

А дядо ми Велико изхожда от самия Сливен. Днес в тяхното място живее братовчедът ми Васил Тенев, то е близо при "Гюр-чешма" - там при обилий се бирник Башев бил домът му.

За подробности за родът ми да се пита старият Сава Серов, който знаел всичките- 1906 година.

В най старите времена родът ми са го казвали в Сливен "Зайбековци" което име им било дадено в една епоха когато имало един много-голям глад в Сливен и околността, та той е отворил хамбарите си и давал на всички нуждещи се, каквито и да биле те: българи, турци и пр. своята помощ. Разбира се това е правил, понеже е бил доста в състояние чело-век.

Още едно в нашия род са били всички много религиозни хора, дори и до бащите ни. Още има запазени в брат ми Димитър книги - ръкописи от предядовците ни - нещо от 200 години време. Книгите ръкописи са с черковно съдържание, стари книги подвързани с дървени корици облечени с мешин.

Баща ми и другите деца на дядо ми се раждали в Сливен и когато били доста възрастни, се преселили в Карнобат, където пък сме раждани ние.

Майка ми от карнобатските села, раждана в село Петра - близо

тя е съгрешила против него, което е станало причина и да я напусне. След това, той заклева синовете си, никой да се не сношава с рода ѝ.

От тази си жена дядо ни имал само един син на име Теню, който аз пишущия настояцето запомних, защото той се помина след Русо-Турската война - 1878 година.- освобождението. Този Теню в Сливен са го казвали Теню Вълнаря, а по-после за неговата мъдрост, го прекръстили Теню Консула.

Баба ми Анна - втората жена на дядо ми Великаот която се ражда баща ми Киро и чичо ми Иван и леля ми Мария, била Ибрикчи Стойчева дъщеря от махалата в Сливен - "Клисохор".

А дядо ми Велико изхожда от самия Сливен. Днес в тяхното място живее братовчедът ми Васил Тенев, то е близо при "Гюр-чешма" - там при обилий се бирник Башев бил домът му.

За подробности за родът ми да се пита старият Сава Серов, който знаел всичките - 1906 година.

В най старите времена родът ми са го казвали в Сливен "Зайбековци" което име им било дадено в една епоха когато имало един много-голям глад в Сливен и околността, та той е отворил хамбарите си и давал на всички нуждещи се, каквито и да биле те: българи, турци, и пр. своята помощ. Разбира се това е правил, понеже е бил доста в състояние човек.

Още едно в нашия род са били всички много религиозни хора, дори и до бащите ни. Още има запазени в брат ми Димитър книги - ръкописи от предядовците ни - нещо от 200 години време. Книгите ръкописи са с черковно съдържание, стари книги подвързани с дървени корици облечени с мешин.

Баща ми и другите деца на дядо ми се раждали в Сливен и когато били доста възрастни, се преселили в Карнобат, където пък сме раждани и ние.

Майка ми от карнобатските села, раждана в село Петра - близо

града Силистра, когато по първия бозун са бягали в Романия, а най вече в Бесарабия. После се върнали и останали да живеят в село Докузек - Карнобатско, гдето майка ѝ баба Велика се оженила за втори мъж някой си дядо Желехчо - чорбаджи които от истина бил много-богат човек, при когото отраснала майка ми Петра.

Рождения баща на майка ми все именуваз Пеню, на когото съм кръстен и аз.

На стр. 48 в същото "Първо тетрадче с духовни бележки" под наслов " Скала на по-важните събития в живота ми", брат Пеню изяснява датата на своето раждане.

" Според майка ми на 17 юли ден събота съм раждан.. Според баща ми на 13-й или 20 юли в събота съм раждан. Излиза, че съм се родил през юли месец, но коя дата и коя година неясно. Според календарските изчисления и на "светчето" - часослова съм раждан или 13 или 20 юли 1868 година, а най вече 13 юли - събота през 1868 година високосна година. Така щото баща ми твърдеше, че през 1865 година съм раждан, а майка ми през 1868 година.

С червено мастило е направена една забележка от брат Пеню:
Излиза, че посочената година от майка ми е верна, а относително дните, посочените дати от баща ми."

В направената скала от брат Пеню за изчисление според "светчето" - "часослова", е отбелязана датата 13 юли 1868 година, която дата е и приета като негова рождена.

Сестреника на брат Пеню Иван Пенев ми писа следното за вуйчо си, което давам текстуално:

" Чувал съм от майка си, която е била най-голямата му сестра и в Освободителната война 1878 година, е била 14-15 годишна, а вуйчо Пеню е бил 7-8 годишен. След освобождението завършва в Карнобат III-ти клас или сегашно VIII-ми клас. Пратен бил в Стара-Загора да учи Т.П.

11
не

След смъртта на вуйчо Пеню през 1918 година, брат Минчо Сотиров, ни каза, че те се събират, понеже се просвежават в едно Братство, което се наричало "Бяло Братство".

Вуйчо ми имаше добри отношения към всички свой и чужди, беше състрадателен към нуждаещите се, стараше се да помага доколкото му се удаваше възможност. Това е една наследствена черта в нашия род!

Брат Пеню нямал деца, осиновил сестрината си дъщеря Стойка Райнова по баща, родом от Карнобат. Тя се оженила за Атанас Шишков от с. Бачково, Асеновградско. Те също нямали деца. Осиновели Панайот, когото взели от яслите.

Брат Пеню имал братя - Димитър и Иван и сестри - Велика, Ана и Маришка.

В първото издание на надслов "Френологически изчисления на Пеню и Тодор", брат Пеню е дал своите и на брат Тодор Стойменов измервания на главата, лицето, тялото и ръцете от Учителя. Няма да се спирам обстойно на тези измервания, защото те са предмет на специално проучване и беседа.

Според изчисленията, брат Пеню е бил висок 179 см., с изправено тяло и добро устройство. С валчеста обла глава и лице. Нормална дължина на лицето - 18 см ±, високо чело 6 см ±, малко по-високо от нормалното. Нос нормален - дълъг 5 см, дължина на брадата - 7 см, малко по-дълга от нормалната - с 1 см. Идеално ухо.

Има идеална ръка - размерите на китката, дланта, и пръстите с едно привешаване, особено на палеца.

Цвета на лицето - възчервеникав цвят, въз жълти очи, с въз черна коса и черни вежди.

С нормални умствени способности - душевни сили и качества, с уравновесен темперамент.

Брат Пеню е бил с много-благ характер, образец на кротост и смирение, услужлив и готов на всякакви жертви, с преизобилна на любов. Трудолюбив, ученолюбив, ревнив в приложението на Божественото. Със мил поглед и блага реч, с плени вдъхновявал и импулсирал душите за Новото учение на Любовта, Мъдростта и Истината, като е бил жив пример - образец за подражание със своя личен нравствен и духовен живот.

2 Предан ученик на Учителя и разпространител на Словото му из цялата страна. 2 Със своя идеален живот с той заслужено е заел мястото си между Светлите души, които не идват вече на земята по силата на съдбата - кармата, а по свое желание от любов и жертва към изостаналите души на земята - към страданията.

Погледнат образа на брат Пеню, той ни напомня за древните библейски пророци. Фрапира с своята идеална глава и с Чело просторно и ведро като просторите на небето. Погледът с благ и галещ като утрените лъчи на слънцето.

~~Анто и ф~~
Тан

В " Първо тетрадче с духовни бележки" на стр. 12 и 13, под надслов "Френологически изчисления на Пеню и Тодор", брат Пеню е дал своята и на брат Тодор Стойменов "Френологическа карта" - измерванията на главата, лицето, тялото и ръцете, от Учителя. Няма да се спирам обстойно на тая карта, защото тя е предмет на специално проучване и беседа.

Според нея брат Пеню е бил висок 179 см., с изправено тяло и добро устройство. С валчеста обла глава и лице. Нормална дължина на лицето - 18 ± см., високо чело - 6 ± см., малко по-високо от нормалото. Нос нормален - дълъг 5 см, дължина на брадата - 7 см., малко по-дълга от нормалната с един см., малко по-широка от нормалната 6 ± см., веждите 6 см. малко по-малки от нормалните с 1 см. Идеално ухо.

Със идеална ръка -- размерите на китката, дланта, а пръстите с едно превишаване, особено на палеца, *за който може да се изнесе удрене*
беседа -

Лицето с въз червеникав цвят, въз жълти очи, въз черна коса и черни вежди.

С нормални умствени способности и душевни сили и качества, Уравновесен темперамент.

Брат Пеню е бил с много-благ характер, образец на кротост и смирение, добри услуги, и на жертва от любов. Трудолюбив, ученолюбив, ревнив в прилежанието на Божествените закони. Със своя мил поглед и блага реч, ^{дв} вдъхновявал и импулсирал душите жадни за Словото на Любовта, Мъдростта и Истината. Жив пример - образец за подражание със своя живот на предан и изпълнителен ^{любим} ученик на Учителя и служител на Бога. Той действително е заслужил мястото си между Ония, които няма да идват вече на земята.

~~Име~~, В първата графа на списъка ^е ~~номер~~ по ред на повиканите; втората - Името; презимето и фамилията; третата - От коя година е член - ученик - слушател; четвъртата - Първоначално от где е повикан: град, село, околия; петата - Где живее сега: град, село, околия. За заминалите - дата на заминаването за духовния мир; и последната графа шестата - Занятие и забележка.

Имен~~но~~ така съставен списъка съдържа имената на всички братя и сестри и се вижда годината на поканването им ~~от~~ ^и от коя година е започнала първата Среца на Веригата. Във третата графа, където е дадена годината на повикването е посочена годината 1899 година, а в първата номер по ред и втората - името на поканения е даден първи ^и брат Пеню, втори Д-р Миркович, трети Тодор Стоименов и т. н.

От тук се изяснява въпроса, както за годината на първата Среца - Събор, така и за първия ученик на Учителя. В списъка е посочена годината 1899 - а първи ученик - брат Пеню.

От бележките на брат Минчо Сотиров ^и според казаното ми от брат Мечо Панайотов излиза, че отначало брат Пеню, Д-р Миркович и Козловски от Ямбол, са се събирали и правили сеанси. В последствие Козловски се изселил извън България и като трети след него идва вече Тодор Стоименов.

Твърде е възможно брат Пеню да се е запознал с Миркович посредством излизащите до 1895 година негови две списания "Здравословие" и "Нова-Светлина", а от 1895 година - списание "Виделина", или пък с Козловски чрез книгата на Учителя - Наука и Възпитание на която един от разпространителите е бил брат Тодор Абаджиев от Ямбол, от които град е и Козловски. ^и Тодор Абаджиев ^е отбелязан ^{като} разпространител ^{на книгата си} в личното ^{си} бележничко ~~книжечко~~, озаглавено на първата страница "Изходна книга", ноември 1894 година. Между другото в него той си е водил и сметката по книгата Наука и Възпитание и имената на лицата, които са я разпространявали - пласирали. В него бележничко фигурира името на брат ^{Тодор} Абаджиев, м. септември 1896 година.

Воден е списък на събранието
Тодор
Абаджиев

~~Ето какъв е брат Стоицев в Турция~~

~~за първия да срещам на брат Пеню с У~~
 в Бургас. ^{Ето} Спомянал си разговор с брат Минчо Сотиров, в който е казал за първата среща на брат Пеню с Учителя, а именно: През 1898 година на брат Пеню е било казано от Арахангел Михаил, да отиде с първия параход във Варна. Там ще има среща. Запитал е кого, как ще узнае, казано му е, че ще му се открие. Тръгва. Параходът пред пристанището. Народ, посрещачи много. Той гледа и чака. По едно време съзира между навалищата един човек на гърдите на когото вижда написано на лента, на три ленти една до друга: " АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО БЯХ ПРЕДИ ДВЕ ХИЛЯДИ ГОДИНИ " - написано с златни букви . Запътва се към него и тръгват. Лентите се изгубват." Тъй е станала първата среща между Учителя и брат Пеню. ^{дословно} Предавам ви това, тъй както ми е дадено написано на пишуща машина, от лице присъствувало при разказа на брат Стоицев в Бургас.

на, ~~записано е тогава в турския архив~~ ^{си} ~~там е станал~~

Макар че брат Пеню никъде в бележниците ^{не} е записал ^{така} ~~како е станал~~ ~~първата му среща с Учителя, като и къде,~~ аз приемам за достоверен разказа на брат Михаил Стоицев, ^{предаден му от брат Сотиров,} а не него ^{разказан лично от брат Пеню.}

Учителя, който ни води от 50000 години, в Школата на когото сме от 8000 години само в настоящата пета раса, е призовавал по чудни и различни пътища своите ученици, ~~и~~ всеки според времето му.

Брат Пеню, както видяхме от неговото родословие, произлиза от религиозен род от ^{много} ~~четири~~ поколения и сам той от своето детинство е такъв. Над него са бдяли светли същества и са го водили в неговия път от момента на раждането му. Това се вижда от неговите бележки, където са дадени духовните му опитности от седем годишната му възраст, ~~така както и за~~

Кой е брат Пеню, от къде идва ^{защо е самият} и къде отива? ~~Тук се отива~~ ~~С неговите бележки и така~~ ~~Тук се отива~~ ~~са ви заговаря.~~ ~~макар и да са кратки бележките оставени от него,~~ ~~там е негов.~~

Той е една велика душа, призвана от Учителя да извърши в първите години на Неговата мисия заедно с Д-р Миркович и др. подготвителната работа за Неговата мисия и след това го прибират по чуден начин.

~~Прибират го~~ В света на Великите души- Махатмите, които не идват вече на земята, освен по свое желание от голяма любов и състрадание към страдещото човечество, за да им помогнат в техния ^{земе} път.

Брат Пеню на стр. 16

В първото си бележнице на стр. 18 е записал: "Съобщение от Ферени"
" Аз Пеню и Тодор сме от най-възвишената планета "Феташ", 14 май 1900 г.

В същото тетрадче на стр. 103 ^{Четем} - на 7 февруари - 1907 година в гр. Бургас, ден сряда, часа 7-7 и половина сутринта, Св. Параскева, ми каза, че аз съм "Диозмо", което тълкувано ще каже "Агато психи", т.е. "Добра душа."

А на стр. 104 е записал - "Моя духовен водител се именува: Полимер".

На Годишната Среца на Веригата през 1909 година в гр. Варна, на 15 август, събота - Св. Богородица в 6 часа след обед, Учителя казал: "Тази Верига бързо ще се увеличава и из България тя на всякъде ще действува. - Тези, които са определени за в нея, сами ще се явят и ще се притеглят към веригата, също както се притегляват железните стърготини към магнетизираната пръчка".

Първият който се ^{призвани} притегли беше брат Пеню, защото той между всичките ~~притеглени~~ души след него беше най-достойният, най-заслужилният от миналото и най-издигнатият за бъдещето.

Ще премина към важни моменти от живота му, тъй както ги е отбелязал в "Тетрадчетата" си, а на някои от тях ще се ^{по-подробно} спра по-обстойно.

В Скала на по-важните събития в живота ми" в "Първо тетрадче с духовни бележки" на стр. ¹⁹ 47, 48, 49 и стр. 100, 101, 102, 103 и 104, брат Пеню е записал следното:

На 1875 год., като бях на 7 годишна възраст, видях един човек да хвърчи във въздуха и после дойде при мен и ми даде два ореха. Той хвърчеше от юг към север.

През 1880 год., кога бях на 12 години, още ходех на училище, ангелите ми положиха венец по Божие поръчание. Това бе в Карнобат.

През 1883 година, за пръв път излязох на гурбет.

През 1885 година бях доброволец в Сръбско-Българската война.

През 1887 година ме взеха за войник, а през 1890 ме пуснаха.

В 1895 година се ожених.

На 17 февруари 1899 година към 4^{1/2} часа сутринта, в дома ми в Бургас, ми се каза следното: " Ти имаш очи от горе, ти сне миро от горе" и че не знам какъв съм щял да бъда във веки веков.....

⊗ *дълг септ 16*
На 23 юли 1900 година, ден неделя, 5 часа заранта, се освободих от греха и спогребах в Христа Господа - / кръстих се / в река "Девне", при моста на ж.п. линия в гр. Варна от брата в Христа Господа Петър К. Дънов. / Тогава брат Пеню е бил на 32 години /.

Михаил ми събщи, че Бог ще ми даде Божествено богатство.

Първо тетрадче, стр. 18, / 13 август, 1900 година, в 5 часа и нещо /

През 1903/1904 години ходих да проповедвам Господа в България.

През 1902 год. от 15 януари вторник вечерта почнах пост от хляб, вода и всичко, без да вкусвам нещо и преживях до 22 януари, вторник

да
и че не знам какъв съм щял да бъда във веци веков.....

На 28 юли 1900 година - ден неделя, 5 часа заранта, се освободих от греха и спогребах в Христа Господа - / кръстих се / в река "Девня" при моста на ж.п. линия в гр. Варна от брата в Христа Господа Петър К. Дънов. / Тогава брат Пеню е бил на 32 години /.

Михаил ми събуди, че Бог ще ми даде Божествено богатство
13, август, 1900 г. в 5 часа и нещо.

През 1902 год. от 15 януари вторник вечерта почнах пост от хляб и вода и всичко, без да вкусвам нещо и продължих до 22 януари, вторник вечерта и в 6 часа разреших. Така щото цели седем дни и ноци постих. През всичкото време продължавах да се занимавам с работата си.

През 1903 - 1904 години ходих да проповядвам Господа в България.

На 22 март 1903 година към 2¹/₂ часа след пладне, се поминала сестра ми Велика в Карнобат. Преди обаче да се помине, тя видяла сън, че един като владика и синът и Киро идат да я видят. А в това време аз с Кира, който в това време бе при мен, след като получих телеграмата за смъртта ѝ, отидохме за погребението ѝ от Бургас, само двама, тъй както ни видела.

На 19 юли 1904 година в Бургас - заранта, облякох се в владически дрехи - от-анато тъкани и турки сребърен кръст отгоре на дрехите във гърдите си.

На 30 октомври 1906 година в 2 часа след полунощ в с. Шипка, ми казаха: Че понеже ще се венчавам, Ний те прекръстихме и ти вече си
Мосий.

На 26 септември 1906 година - полунощ в гр. Бургас. Приеха ме за ученик в IV клас, където се предава предметите: Естествена история, Химия и нещо като Топография, но най-много ми заръчаха да изуча Естествена

история. В този клас продължавах до края на същия месец, т.е. до последния. Казаха ми още, че само в този клас ще продължим да се учим и ще се свърши

свърши испита на Св. Мантелеймон - 27 юли. Забележка: На тази дата се основа последния кружок в гр. Бургас.

След като се събудих и пакотново заспах, поръча ми се следующето: Да си хвърля, или съблека дрехите, които били 12 парчета. Отистина, като се събудих и ги преброих и толкова се указаха.

На 9 декември 1906 година в 4¹/₂ часа в гр. Берковица, каза ми се, че моя дух има сино зарящ цвят.

На 11 януари 1907 година, към 6 часа сутринта в гр. Бургас, каза ми се: Не бой се, ти скоро ще дойдеш при нас, т.е. на онзи свят, или по-право казано, да си замина от този свят.

На 23 януари 1907 година в 2¹/₂ часа след ~~празник~~ в гр. Сливен, в хотел "Търговски", стая №10, каза ми следущото: Ти изгуби много, ти стана ложе за другите, ти трябваше още ~~ни~~ при първото и второ кръщение, да внесеш капитала вътре и да декларираш, че ти се тури име.

Аз отговорих, че нищо не съм изгубил и си останах спокоен в сърцето и душата.

На яве. Помолих се и казах. Дали ще разбере казаното? Чувам глас, които ми каза: "ЩЕ!" Останах зачуден на този отговор и взех да си размишлявам, кога съм закъснял. Но ето чувам глас да казва: "Ако си закъснял, то едно време си закъснял, а не сега". До като размишлявах това що ми се каза, то пожелах да ми се даде обяснение. Отговори ми се "Чакай да се напия с вода, че тогава".

- ... -

На два пъти ми се каза, че аз съм крилат дух, т.е. от предопределените.

При това събщи ми се, моето духовно име отгоре е, четверовластни Перуил.

- ... -

На 7 февруари 1907 година в гр. Бургас, ден сряда, часа 7-7¹/₂ сутринта, Св. Параскева, ми каза, че аз съм "Диозмо", което тълкувано ще каже, "Агато психи", т.е. Добра душа.

- ... -

Моя духовен водител се именува "Полимен".

- ... -

~~На 14 февруари 1907 година в гр. Бургас, като щях да ставам заранта, видях в душата си един бял гълъб с зря около него, носи едно старо книжле, на големина малко нещо по-голямо от малкото евангелие и в началото няколко листа изпокъсани. И хвърли пред мен това книжле. Това видях последователно два три пъти.~~

На 13 февруари 1907 година в гр. Бургас, като щях да ставам заранта, видях в душата си един бял гълъб с зря около него, носи едно старо книжле, на големина малко нещо по-голямо от малкото евангелие и в началото няколко листа изпокъсани. И хвърли пред мен това книжле. Това видях последователно два три пъти.

На 14 февруари 1907 година - сряда, в 11 часа преди полунощ, в гр. Карнобат, в хотел "Балкан", като си лягах, видях един особен бял гълъб с малка една закривеност отгоре на кълвунът му, че държи в клюнчето си едно клонче от крилантово цвете, което клонче после се обърна на бял крилантов венец. Подир малко стояне на тази гледка, всичко се изгуби.

Като ставах от сън на 3 май 1907 година, четвъртък сутрин, минаха през умът ми следующите два куплета и то докато не съм си отворил още очите. Тий са:

"Върви, върви в полето, в бунището клето. Не стой тук при морето, няма нищо вехто".

Те просто ми ги каза други чрез мен.

На 27 юли в деня на Св. Пантелеймон, 1907 година, устрой се кружок духовен в гр. Бургас, на който мене избраха за Председателствувачий - ръководител и продължава 7 години, или до 25 юли 1914 година.

На 18 април 1911 година в 11^{1/2} часа през ноца, чух духовете да казват "Панде офедис плини".

Това бе отговора на един разговор, който не можах да запомня.

Тълкуването според Никол А. Апостолидис е следующето : "Всички змиобразни чисти", Това е казано на старо елински език.

Върху горните духовни опитности от невидимия свят, които брат Пеню има и го съпътствуват както виждаме от седем годишната му възраст и до края на земния му живот, ще се спра на по-важните от тях по-после.

Сега да видим какви други ^{то - всички неща от живота си} ~~опитности~~ ^е отбелязал в тетрачетата си

В "Първо тетраче с духовни бележки", на стр. 17, под надслов: - Мой опитности, той идва до следната мисъл: Ако човек е уверен, че истински служи Богу, то каквото зло или добро му се случи, трябва да вярва, че Господ му Го отреща. Ако е волята му да страдаш, ще страдаш

и трябва с радост да прекарваш това, ако ли пък да балагоденствуваш, то тъй ще бъде. Знай обаче, че всичко що ти отрежда Господ - зло или добро, е за твоето добро. / 10 февруари, 1901 год. /

На стр. 18 под заглавие: "Какво е нужно човеку за украсяване на истински християнски характер" е записал ^{своя} следната мисъл:

Първо - Търпение с добър нрав и благодет.

Второ - Великодушие с безкористие и смиреност.

Трето - Искреност.

Четвърто - Учтивост, доброта и незлобие.

На стр. 19-та е дал едно свое тристишие под заглавие: "Лекувай света"

Сърцето си разшири, с любов напълни.

Погрешките на другите, с търпение понеси.

А мъчнотиите им, с любов заличи.

На всичките лице усмяно, искреност прояви.

А твоите скърби, на Исуса кажи.

П. Киров

/ 6 юли, сряда, 1905 г., гр. Бургас /.

На стр. 21 под заглавие: "Вележка": Се обръща към страдащите с следната ~~постигна~~ мисъл Z, Сърца, сърца злочести, колко сте вий в света? Кой може да ви утеши, ако към извора на любовта, с време не се обърнете вий."

/ 3 декември, 1901 г. /

Стр. 23 - Под заглавието: "Стъпвай в мъдрост", на 29 октомври, събота 1905 год. в с. Козлодуй, записва следните мисли:

Има много злини в света, но и слабата воля е между тях.

Има много неприятели човек, но и чувствата му са между тях.

да
И така, с жива вяра, желязна воля, правда, любов и истина, ще
победим всичко.

Пеню

А под наслов - Бележка, друга негова мисъл:

"Както без светлина и виделина не могат плътските очи да гледат,
тъй и без Божието учение, което е духовна виделина и светлина, не може
да видим духовните работи, нито духовните тела."

Пеню

Брат Пеню е бил не само добър мислител и мъдрец, но и вдъхновен
поет,
Поет е Писа и стихосъбирател

От така изредените в хронологически ред - По важни събития от живота на брат Пеню, се вижда, че той от най-раната си възраст, когато е още на 7 години вижда, или чува, в будно състояние, или на сън неземни същества от висши иерархий - ангели ^и арахангели, Те му говорят за неговото минало, настоящето и бъдещето. Това е новото шесто чувство, ^{свещеното} което брат Пеню е имал от най-раните си години, още от детството си. Той е бил ясновиден

На 14 май, 1900 година, Ферени му съобщав а, че той е от планетата "Феташ". Рядко щастие за човека, да знае от коя планета е тръгнала душата му, за да дойде на Земята, когато преди милиони години;

"Божествения Дух слиза в кръгообразна вълна през седем полета, т.е. през седем светове. През Сатурновия период, Девственият Божествен Дух е слязъл до умствения свят и образувал умственото или ментално тяло на човека. През втория период, т.е. през Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и образувал тялото на желанията. През третия период - Лунният, Духът е слязъл в етерната област на физическия свят, като образувал етерната обвивка на човека. През четвъртия период - Земният, Духът е слязъл в ^сниското поле на физическия свят и образувал физическото тяло. През този периоди, когато Духът слизал и се качвал, Той минавал през духовни ден и нощ. През първия период, когато Божественият Дух работил и създал човека по образ и подобиe на Бога, човек бил безгрешен. През втория период човек започнал да пада. През третия период той дошъл до пълно падение. През четвъртия период - земният, най-низкият период на слизането, падението достигнало своя краен предел."

/Из томчето "Петимата братя", стр.182=183 /

Така Учителя дава пътя на всяка една душа идвайки на земята, ^и омотавайки се в ^{материалния} ~~нейната~~ инволюционна ^и период, По този път са дошли всички души от други планети на нашата земя, за да я населят. По него път е дошла и душата на брат Пеню от планетата Феташ.

Светлите духове също така му казват, че неговият духовен водител - е Полимен.

А Св. Параскева, му казва, че той е Диозмо, което ще рече "Добра душа".

От така изредените в хронологически ред - по важни събития от живота на брат Пеня, се вижда, че той от най-раната си възраст, когато е още на 7 години ~~вижда~~, вижда, или чува, в будно състояние или на сън, същества от невидимия свят от висши иерархии - ангели и архангели, ^{и светли} пратеници на Бога.

Те му говорят със символи за неговото минало, настояще и бъдеще. Казват му от къде е дошъл, какъв е сега и какъв ще бъде, ~~като му дават~~

За да има човек такива опитности, видения и връзки с невидимия свят, той трябва да е достигнал едно такова състояние на духовност, щото неговото физическо и други тела да вибрира в унисон с тия светове - с тия светли същества. А за да постигне това състояние, ^{то} трябва да е достигнал пълен контрол на мислите, чувствата - желанията и постъпките си. Да е станал пълен господар на своята ниша природа. Там където няма тези предпоставки, има една голяма физическа и морална нечистота, от която светлите същества бягат, както ние от разлагачи се трунове или смет.

Човек за да има такива духовни опитности и постоянна връзка с такива светли същества, трябва да е ясновидец, какъвто несъмнено е бил брат Пеня, но от голяма скромност и смирение ^{не казва нищо за това} той замълчава.

Че с таква такава способност, се вижда че само аз съобщавам му тези неща, но и да кажа.

*Духът
и светли
и светли*

В отговор на едно писмо на един брат той пише: "На въпроса ви за двете момичета, мен ми се отговори"....., какво ще рече мен ми се отговори, от къде му се отговори, за да даде съвет, как да постъпят? Отговорило му се е отгоре, от невидимия свят, с който той ^{има} връзка. А в друго негово писмо пък четем следното: "Аз познавам натурата на човека, като почнеш от светеца, та дори до последния". Кой може да каже тия думи, ако той не стои по-горе от човека и наравно със светеца, а може и по-горе? Аз познавам натурата на човека, или като почнеш от светеца, та дори до последния! Та кой е последния? Нима това не е Отец ни, Бог? Ето какво е било неговото познание, неговото виждане. Той е в непрекъснатата молитва и ^{не} връзка с Небето. На същия брат в друго писмо пише: "Когато бях в Тибол, аз на няколко пъти през 3-4 дни исках помощ от Небето за теб. Вярвам, Господ няма да забрави своите си". Или пък в друго писмо: "Когато Духът Божи ми даде повече материал за тебе, ще ми бъде приятно и повече да ти пиша". Кой може от нас да каже това "Когато Духът Божи ми даде повече материал", ако той няма връзка с Него? с Духът Божи? Ако той не виждаше как би казал ^{следното} в друго писмо, където дава съвет: "Твоите работи ще вземат по-добър край, не порано от лятото"! Той вижда съдбините на хората и как живота им ще про-

Мисля

Ще се опитам, да хвърля малко светлинка по това видение.

Когато човек идва във физическия свят, ражда се само физическото тяло, което се освобождава от плацентата в която е било обвито като яйце. Етерното тяло остава обгърнато до 7 годишната ^{си} възраст в един вид майчина етерна обвивка. В седмата година след вторите зъби, тази етерна майчина обвивка се отхвърля, също тъй както при раждането се отхвърля физическата обвивка - було. Тогава именно в тая възраст става един дълбок процес в съзнанието на детето, то се откъсва от света на сънищата и приказките, от света на духовете, с които е общувало в време на сън и яве и в него започва да се развива ума, разцъвтства по степено съзнанието и усилва паметта. През този процес минава и брат Пеню в седем годишната си възраст, и видението се отпечатва в неговото съзнание и го запаметява.

Учителя не веднаж ни е говорил за ~~ядрото~~ ядката на ореха, че тя по структура наподобява тая на човешкия мозък и че има връзка между ядката на ореха и човешката памет ^и ума. Орехът се състои от две полушария с много тънки по тях, както и човешкия мозък в който се намират цетрове на човешките качества, способности, и чувства. Двете полушария на ореха са обвити в ципа ~~ципа~~, а след това те са поставени в твърда обвивка - черупка, която пък от своя страна отвънка е обгърната с зелена кора. Човешкия мозък, също е обвит в ципа, а след това поставен в кутия-череп, обгърнат от външна обвивка - кожа. Това сходство за ~~при~~ разумната природа не е без значение и смисъл.

Защо дават на брат Пеню два ореха точно в 7 годишната му възраст Тия два ореха символизират двата ума в човека - нисшия ум ^{както ги наричат} или Манас и висшия ум - висшия Манас ~~където~~ източните окултни школи. Нисшия ум или Манас работи с задните мозъчни центрове на ума, където се намират центрове на домашните чувства и склоности, а така също и на себелюбивите чувства и наклонности. В горната част пък на главата работи висшия ум ^{или} ~~на~~ където се намират моралните чувства: Съвестност, Надежда, Духовност /вяра/, Благоевение към Бога и Милосърдие.

Макар и да са му дали два ореха - двата ума, нисшия и висшия, като се дават на всички в тая възраст, той обработва през целия си живот само центрове на висшия ум, за което говори и неговия череп и измененията направени му от Учителя. Затова във него са силно развити ^{центровете} на моралните чувства: ~~Съвестност, Надежда, Вира - Благоевение към Бога и Милосърдието.~~ ^{Деликатност, Скъпост, Надежда, Вира - Благоевение} От ~~бележките му се вижда,~~ ^{се вижда,} че течежминутно е бил с едно будно съзнание, контролиращо, ~~както~~ ^{както} мислите ~~така също и неговите~~ ^{така също и неговите} чувства - желания. ~~Така~~ ^{както} гледайки образа му, ни виждаме, че горната част на главата му, където се намират тия центрове на висшия ум е силно извисена нагоре към небето, към Бога.

Годината 12-та както за Исуса, така и за брат Пеню е година на Посвещение. Сложения венец върху главата на брат Пеню символизира едно посвещение в Храма, за когото Исус каза на родителите си, "че трябва да съм в това което принадлежи на Отца ми". Значи Исус и брат Пеню са в това, което принадлежи на Отца им, Брат Пеню остава да продължи своето учение във "Великата Школа на живота", а Исус отива в една от тогавашните скрити школи от погледа на света, където са приемали само издържалите изпитите

~~сиди~~ ~~но~~ които са ги подлагали. Брат Пеню много рано ^{бе приет} ~~влиза~~ в тая Школа, едва 12 годишен, защото даде доказателство за това, през ~~детските~~ ^{си} години ~~възраст до 12 -тата, блестящи доказателства.~~ Сртова ми твърдение, не искам да поставя брата Пеню и Исуса на еднакво стъпало на развитие, но неговия дух е неразривно свързан с Тоя на Исуса, от неговия ^{жизнен} живот преди 2000 години, ~~което~~ ^{което} ще видим по-после.

Но да преминем по нататък ~~по~~ ^{по следните} бележките на брат Пеню.

~~И така~~ ^{И така} едва 15 годишен, току що завършил 3-ти клас през 1883 година, той за пръв път излиза на гурбет, става учител, Та това е много-смела постъпка. Постъпка на една душа със силен характер и воля, готова в такава ранна възраст да се впусне в живота, да стане самостоятелен и да приеме най-благородната професия - учителството.

След две годишно учителствуване , едва седемнадесет годишен, той неустрашим, навлязал в живота ^{Ситанът самият си е светъл} става доброволец в Сръбско-Българската война, готов на саможертва, за ближнѣн, народ и родина.

В 1895 година, се оженил, но и тук според бележките на брат Минчо Сотиров, това е сторил, за да помогне на една страдалческа душа - дух, защото Ерифили, не е могла да го разбере, през цялото време на брачния им живот, поради липсата на една вътрешна духовна култура. Тя го познава в момента на заминаването му, когато вижда цялата небесна церемония, как идват ангели, да придружат душата му, ^А да я отведат в Небесните селени. ^{Сиданото} Това събитие пред погледа на Иерефили и отваря очите, ^{да} да види кой е бил брат Пеню и ^{да} стане в нея едно духовно пробуждане, за да може след това да се повдигне духовно, с неговата помощ отгоре, каквато той ще и указва, след заминаването си.

На 17 февруари 1899 год., в най-хубавите часове на денонощието - зазоряването

Казват отгоре на брат Пеню - "Тисне миро отгоре!" Какво означава това! Защо му ~~са~~ казват ~~така~~ *така*?

~~Според мен,~~ *аз* правя следния превод на този символичен език на който говорят небесните жители:

Брат Пеню имащ миро снето отгоре, му се дава възможнос да налее лампадата си и запали светилника ѝ, за да може при тая Божествена светлина срещайки Учителя и слушайки Словото Му, ~~то~~ *то* Го вижда, слуша и разбира.

Казват му още, че щял да бъде във веки веков .....но какво, това ^{предполагам} ~~от~~ скромност.

Тези очи "отгоре", за които му казват, че има не са нищо друго освен шестото чувство - ясновидството. Това са очите за ^{визуалния с неговите} ~~духовния свят, за не~~ ^{с откопани} ~~вънземния свят, за които имаме всички такива очи, но не и другите очи,~~ ~~Казват му още, че снел миро отгоре.~~

За елей - масло, Христос в притчата Си за петях разумни и петях неразумни деви, които взеха светилниците си, за да посрещнат младоженец казва, че петях си били взели елей - масло, а петях не, когато излизали да ~~ка~~ посрещнат младоженица. Няма да ви превеждам цялата притча, защото ~~на~~ ^{на} всички ~~са~~ ^{са} ~~цели и знаете.~~ ^{известна} Но на тия на които елея се свърши и оти дохо да си купят такъв и закъсняха, ^{след визуалните явления} ~~Имащите~~ елей бяха посрещнали и влезли е младоженеца, ^{нащо визуално} но след тях вратата се затвори, ^{когато} ~~когато~~ дойдоха петях неразумни деви ^{които отгоре са си купили} и казаха: Господи отвори ни! Той ^{младженецът} ~~отвеща~~ и рече: Истина ви казвам: Не ви познавам. И тъй, бъдете будни, защото не знаете ден ни чава в който Син Человечески ще дойде.

^{отгоре.} Казват на брат Пеню - Ти сне миро отгоре. Какво означава това.

През ~~месец август същата година 1899,~~ ^{с Кристиян} ~~когато~~ станала Първата среща на ~~Беривата~~ и брат Пеню, ^{на} ~~трябваше~~ ^{се} ~~срещна~~ с Младоженеца, той вече е бил ^{да бъде с мирното отгоре и забавените} ~~готов~~ да го посрещне, защото се е приготвил за това, като е снел ^{отгоре} миро - ^{ин} ~~масло~~ за светилника, ^{Божествена} в чиято светлина, той ще вижда, слуша и ра- бира Учителя. ^{защото} ~~той~~ ^{бях} ~~снел~~ ^{миро} ~~отгоре~~ и ^{бях} ~~готов~~ ^{да} ~~зодари~~ ^с ~~светилника~~ ^{си} ~~и~~ ^{заедно} ~~младоженеца~~ ^и ~~Учителя~~

Здравко

аде
Това знание, не бе достояние за народа. Но пазителите му - учителите на еврейския народ - с това знание не влизаха нито те, нито не позволяваха на другите да влязат в Царството Божие ~~и т.н.~~

~~Но Христос тъкмо за това дойде. Да изнесе Божественото знание от студентите сводове на храмове, да го изнесе от темнината и да го~~
~~изнесе~~ на светло на видело. Да го раднесе по топлите знойни пясъчни пустини, огрените от слънце планини, езера и морета, където народа, ще Го слуша, разбира с простите му слова, ще го попиват душите им и приемат сърцата, за да им стане Път, Истина и Живот ^и влязат в царството Божие, което до тогава не бе възможно, без идването на Христос.

Годината 12-та както за Исуса така и за брат Пеня, е година на Посвещение. Сло~~вения~~ венец на главата на брат Пеня от пратеници на Бога ~~и~~ ангели, е свидетелство за това. Исус също е бил овенчан с венец от Отца си, за ~~благостно~~ издържания изпит пред учителите в храма за това, че той не се съблазни и остане при тях. ~~Всичко~~ ^и за това ^{той} казва на родителите си: "Че трябва да съм в това, което принадлежи на Отца ми".

Исус отиде в Школа, която е при ~~Голгофата~~ ~~става~~ ~~знанието~~ и живота на Посветените на Отца Му, а брат Пеня вляза в откритата от Учителя "Велика Школа на Живота", ~~и~~ ~~която~~ ~~Учителя~~ ~~до~~ ~~го~~ ~~въведе~~ ~~след~~ ~~като~~ ~~го~~ ~~кръсти~~ ~~с~~ ~~вода~~.

С това ми твърдение не искам да поставя брата Пеню и Исуса на еднакво стъпало в тяхното развитие, но неговия дух е неразривно свързан с тоя на Исуса от живота му преди 2000 години, което ще види по-после.

Но да преминем по-нататък по следите на бележките на Брат Пеня.

И така, едва 15 годишен, току що завършил 3-ти клас, през 1883 година, той за пръв път излиза на гурб~~т~~ - става учител. Та това е една много-смела постъпка за младеж в такава рана възраст, ^{едва} 15 годишен. Кой от днешните младежи ^{би} сторил това? Това е постъпка на една душа притежаваща един изработен характер с много положителни черти. Постъпка на младеж със една много силна воля, за да има смелта да встопи самостоятелен в живота и да избере най-благородната професия - учителството, каквато професия бе избрал и Учителя след завършване на образованието си, макар и за една година, преди да замине за Америка.

Брат Пеню е ~~станал~~ ^{станал} учител ^{на} ~~за~~ две години, след бягството си от ТПУ-ще в Стара Загора. Която постъпка баща му не одобри. Това му бягство според мен, не е случайно хрумване на младеж, а е било продиктувано отгоре, за да не остане след свършването му сред воените, където би ~~бе~~ ^{би} спънало духовно.

виждате, само Бог е в състояние да направи това. Затова и апостола Павел в Посланието към Римляните, гл.8, ст.2 казва: " Законът на Духа, който дава живот в Христа Исуса, ме освободи от закона на греха и смъртта."

И така неофита - ученика, при това посвещение придружено с кръщението с вода, взета като символ на очищение ~~на живия~~, за което и Учителя казва; че всяко нечисто нещо, трябва да мине през вода, за да се очисти, т.е., да се освободи от закона на греха и смъртта, ~~и~~ стане безс

мъртен, ^{за} да не идва вече на земята, *Танова бе и кръщението на Братство от Сибиря - да се очисти от грех и се направи да се освободи от грех и да се даде в него Духа*
В Сборните беседи от 1922 година, на стр.331 и 332, Учителя казва

" В една минута той -/неофита - ученика/, може да преживее велики неща в този свят. Сега мъчно може да се опише туй състояние, но когато то доде, набира се онази енергия, която подмладява, пречиства душата от всичките й грехове. Когато човек преживее един такъв момент, един ден на Любовта, туй в православната църква го наричат "спасение на греховете". Тази Любов спасява, заличава всичко в неговото съзнание, и човек се обновява, подмладява, а някои добиват още по-възвишено състояние и достигат до Нирвана. За тях Писанието казва, че те са родени от Дух и вода."

За посвещението, иницирането Учителя казва: " Аз искам да се яви ~~уживане~~ най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Туй у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази велика наука, в която можете да се иницирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствувате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истиността на законите, които действуват вътре в живота!" - Сборни беседи от 1922 година стр. 215-216.

В томчето " Петимата братя", на стр.336, Учителя казва: " Който иска да се посвети, може да получи посвещение навсякъде: и в Индия, и Ти може да отидеш в Индия, но и Учителят ти, може да те намери тук. ~~и~~..... Учителят на Бялото Братство може да те срещне навсякъде, ако си Го пожелал. Той ще те прекара през посвещение и ще си замине!"

Учителя е ясен и категоричен, той не отрича посвещение на своите ученици, напротив той ни уверява и насърчава да се стремим към това и бъдем посветени от Учителя на Бялото Братство.

Всички

След две годишно учителствуване, едва седемнадесет годишен, той самостоятелен в живота, неустрашим, отива доброволец в Сръбско-Българската война, готов на жертва за ближния, годиница и народ:

В годината 1895 - та, се оженил. Но според бележки на брат Минчо Сотиров, това стори "за да помогне на една страдалческа душа" - дух, ограничен и спънат в духовно отношение, които не е можал да го разбере през време на двадесет и две годишния им съвместен живот, а това е станало едва в момента на неговото заминаване, когато вижда, как ангели идват да придружат душата му, за да я отведат в Небесните селения. Станалото събитие пред очите й, отваря очите на Ерифили да види кои е бил брат Пеню, да стане в нея едно духовно пробуждане, ~~и~~ с неговата помощ отгоре, да се повдигне духовно през останалите дни на живота си.

На 17 февруари 1899 година, в най-хубавите часове на денонощието - зазоряването, отгоре казват на брат Пеню: "Ти сне миро отгоре". Какво означава това, какво са искали да му кажат с тия думи?

Аз правя следния превод на този символичен език, с който му говорят отгоре, без да претендирам, че разбирам тоя език, това са само мой лични догатки.

На брат Пеню се даде миро отгоре, за да налее лампадата си, та когато срещне Учителя, с запалената лампада с миро отгоре, да Го познае, посрещне и приеме като жених, като Божествен пратеник. ~~И така светото миро отгоре, налял лампадата си, които ще свети със духовна светлина~~ ще разбира Словото ~~на Учителя~~

Казват му още: "Ти имаш очи отгоре". Очите отгоре не са нищо друго, освен очите за "отгорното", Небесното, Невидимия свят с неговите обитатели: Ангели, Арахангели; Светии и др. иерархии. Очите на ясновидците, каквито брат Пеню е имал. Това е бъдещето шесто чувство, което всички един ден ще притежаваме, За сега ние го имаме едва в зачатък ~~и~~, като предчувствие, интуиция, или частични виждания на светлини, чуване на гласове вътре в нас и др.

Все тогава му казват още, "Ще щям да бъде във веки веков"....., не какъв - не казва, не го е записал, ~~когато си отскочил~~

За елей се говори и ^в шричтата за петях разумни и ~~неразумни~~ ^{неразумни} деви. Девите, елея, лампадата, жениха, това са все окултни символи, с каквито древните посветени са забулвали Божественото знание. Смятам, че всеки един боравящ от тояков години със Словото на Учителя, добре ги познава.

След казаното му през февруари 1899 година, "ти имаш очи отгоре", "ти сне миро отгоре" и "и че не занм какъв щял да бъде във веки веков През тая съща година 1899 година, той бива поканен от Учителя на Първия Събор. Така че, това му съобщение отгоре, има връзка с това епоха но за него събитие. Първи ученик на Учителя. Поканен на Първи събор.

На 23 юли, неделя, 5 часа сутринта, в река Девня, при моста на ж.п. линия, близо до гр. Варна, брат Пеню е кръстен от Учителя, брата в Христа Господа и се ~~освободил~~ ^{свободил} от греха. Това също е едно от най-епоха халните събития в живота на ученика, да бъде кръстен от Учителя си.

Но това не е едно обикновено кръщение, един църковен обряд. Това е едно посвещение, при което душата по благодат от Бога и чрез Негови пратеник се освобождава от греховете си - от кармата, за да встъпи в вечния живот, ~~свободен~~ ^{свободен} от колелото на прераждането. Тогава брат Пеню е бил на 31 година. Приблизително година ^{на} на кръщението от Иоанна на

~~Учението~~ ^{Исуса} ^{в Кого} ~~Приблизително~~ в тая възраст - 28 години, в човека се ражда душата на разума. - и при една абсолютна чистота неофита - ученика е готов за едно посвещение.

Учителя на 12 август, петък, в 9 часа вечерта на Годишната среща на Беригата - Събора, ^{казал} ~~казал~~: "Петата стъпка е да се новороди човек от дух и вода". Всички които се родиха в Христа, те вече не грешат, защото един човек който има вече новият зародиш, тъканите в него са изменени".

А каква е петата стъпка. Предполагам, че това е петото посвещение или както го наричат още пета посвета, при която посвета родените в Христа, стават свободни духове, освободени същества; които в източните школи наричат "Дживанмукта" - "Махатми", освободили се от греха - кармата.

В томчето "Форми в природата", год. VIII на общ. ок. клас, на стр. 215 и 216, Учителя казва: "Христос е дошел на земята именно за това, да извади човечеството от неестественото положение в което се намира .... Ако не се роди отново, от вода и от дух, човек не може да влезе в Царството Божие". Всяко нечисто нещо трябва да мине през вода, за да се очисти. Малцина разбираш вътрешния смисъл на стиха в които Христос говори за новораждането на човека от вода и дух. Които не могат да се новородят, още сега, те отлагат нещата за друг живот, когато ще се преродят физически".

Затова и Учителя казва, че при кръщението с вода и дух добиват
такова състояние, че достигат до Нирвана, т.е. неговият дух се поставя
в общение с целия духовен свят. - Нирвана.

При кръщението в р. Йордан от Иоана кръстителя е имало за резултат
виждането на своя минал живот ~~и~~ съзнанието за връзката на кръстения
с Божествения свят на духовете. Иоан се наричаше предтеча на Този,
който кръща ва с огън и Дух.

Кръщението на брат Пеню е станало през неговата 32 годишна възраст
книжата в която възраст се ражда душата на съвеста, на съзнанието., бих
казал на свръхсъзнанието и на космичното съзнание ^{а след това отивава}
~~на~~ ^{на Духа}

След това събитие ^{през 1900 година} на 13 август, в 5 часа и нещо сутринта, Араханг
Михаил му съобщава, че Бог ще му даде Божествено богатство.

И така получил вече това богатство, през 1903 и 1904 години, с ~~с~~

изключително със свои
Библичка на рамо ^{и Библичка в ръка} напълнена с духовна литература каквато тогава е имало,
той тръгва пеш из страната ~~от~~ от село на село, от паланка в паланка и
за Господа,
от град в град, да проповедва Божественото учение, като се е издържал
средствата ~~придобити~~ ^{и днес, основателски верен на зовението на Бога} от предажбата на книгите. Тогава той е на 35
години, в разцвета на своите сили и живот. ^{Давид, 20 г. 34, 35.}

Тръгвайки от Бургас през Анхиало, Месемврия, Барна, Русе, покрай
Дунава ~~в~~ придунавските градове; Свищов, Лом, Видин, на юг към Цариброд,
Кула, Берковизца, Белоградчик, Трън, София, южната граница - Странджа
планина, се спира в манастира Св. Параскева - Св. Пнталеимон при село
Коджа бук - Кара бунар, след което се завръща в Бургас. Това свое пъту
ване му е било наредено от Небето, от Отца, тъй както е казал за това
на брат Минчо Сотиров.

Това , да проповедва Господа и разпространява духовна литература,
той не е извършил еднократно, той го върши до края на живота си. Ние
го ~~виждаме~~ ^{50-кратно} виждаме от неговите бележки през 1906 година в с. Шипка, в гр. Берко
вица и др. места ^и през други години. Важното е едно, че той никогато не

от "Виделина", р. Исаия "Три сестричките работи", "Светла"
Три сестричките работи, "Светла"
и др. - от оформяването "Мирен" и

Затова и Учителя казва, че при кръщението с вода и дух ^{кръстения} добиват такова състояние, че достигат до Нирвана, т.е. ~~постигат~~ дух ^{тази се} се поставя в общение с целия Божествен свят - става едно с ~~Учителя~~ ^{Учителя}.

При кръщението в река Йордан от Иоана кръстителя е имало за резултат, виждането на своя минал живот и съзнанието за връзката на приели кръщение, ~~с~~ с Божествения свят. Иоан се наричеше предтеча на Того, които кръщава с огън и Дух. ~~Учителя~~

Кръщението на брат Пеню е станало в оная възраст, вкоято се раждат душата на съвеста, на съзнанието, а ^{за него} аз бих казал ^и на свръхсъзнанието и космичното съзнание, когато душата става храм на Духа.

След това събитие през 1900 година, на 13 август в 5 часа и нещо сутринта, Арахангел Михаил му съобщава, че Бог ще му даде Божествено богатство.

И така, получил вече това ^{богатство}, през 1903 и 1904 години, с торбичка на рамо и ~~връзка~~ ^{връзка} в ръка, ^{Томасово} тръгва пеш из страната, да проповядва ~~за~~ Господа. В торбичката си той носел за продажба духовна литература каквато на времето е имало, а тя е била много оскъдна. ^{Томасово} Описания "Виделина", романа "Бесмъртна любов", "Стела", "Лумен", "Тайнственото" и др. ~~от Камил Фламаршон~~ ^{от Бургас} ~~и~~ ^{от} Бургас през Анхиало, Месемврия, Бяла, Варна, Русе, ^и всички градове ~~по~~ ^{по} край Дунава, се отправя на юг към Цариброд, Кула, Берковица, Белоградчик, Трън, София, и по посока на южната ни граница се отзовава в Странджа и се спира в манастира Св.Параскева - Св.Нанталеймон, при село Коджа-Бук - Кара-бунар, ~~където~~

За това свое пътуване брат Пеню навремето казал на брата Минчо Сотиров, че му е било наредено от Небето, от Отца.

С това си пътуване, той прави един магически кръг на България, като седал на Божественото слово в душите на хората. ^{Предан} служителя на Бога, Той изпълнява Неговите поръчения и върши Волята Му. Така опасал страната в един кръг, от където е минал, ще бъдат привлечени, определените души от Учителя за Веригата, ~~а не~~ ^{за} Школата.

Такива пътувания той предприема и през други години, ~~но~~ ^{не} ~~градове~~ ^{не} ~~и~~ ^и ~~до~~ ^{до} края на живота си, ~~където~~ ^{където} ~~и~~ ^и ~~беседи~~ ^{беседи} със Слово за Господа и е бил най-добрия помощник на Учителя в неговата мисия.

Пътуванията си той винаги вършел със свои лични средства без да оцетява когото и да било, не е приемал от никого абсолютно нищо, като е държал на думите на Христа "Даром сте взели, даром ^{го} давайте", и ~~на~~ ^{на} Апостол Павел: " Защото ние, братие, помните нашия труд и мъка, понеже дено и ноще като работехме, за да не отеготим нито одного от вас, проповедвахме вам евангелието! Първо посл. Солуняном, 9 стих., ^и II-ро посл. съм Солуняном гл.3, ст.8: " нито даром ядохме хляб ядохме

до
хляб, но с труд и мъка работехме дено и ноше, за да не отеготим ник от вас, не защото власт нмамахме, но да ви дадем себе си образ, за д ни подражавате!"

и последователни
Брат Пеню остава верен на заветите на Христа и неговите ученици за безкористна работа, на духовната нива на Господа и Учителя.

не
Брат Жечо Панайотов ми разказа, за едно посещение на брат Пеню с. Лъдзи-къой - Баня. С него са били той и брат Сотиров. Това било п време на Първата световна война - Между 1915 - 1918 години. Отишли военен карболет. След беседата която брат Пеню изнесал в селото на нашите приятели ~~и др. приятели~~, на тръгване му поднесли кошничка с яйца като армаган, но той отказал да я вземе даром. Това е правил през целия си живот, където е отивал, от никого, ~~не~~ не е приемал абсолюто нищо, за да извърши Божествената работа за която е отишел даром. От неговите бележници се вижда, че дори когато е бивал в родния си град - Карнобат, където е имал родни братя и сестри, той отсядал в хотел. Пак от ~~бележниците~~ *бележниците* се вижда, че и в Сливен отсяда на хотел, не отива в Миркович или братата Иван Гешев, с който е бил в непрекъснатата връзка и кореспонденция. Той навсякъде е бил не само един голъ разпространител на Словото, но и ревнив последовател за приложението му в живота, като сам той го живее и дава личен пример с живота и делата си в работата за Господа, за Учителя.

до
Ето и няколко извадки от негови писма до един брат за неговите пътувания: "Наскоро пристигнах в този град /Варна/ и ще се бавя още около десетина дни. От както сме се разделили, доста мъчително прекарах до като мина балкана, но Господ пак не ме остави". Писмото е от 28 февруари 1904 година, писано от Варна, до брат в Чам Кория. Виждаме, че и най-суровото време през зимата, февруари месец, време не го спира, а пеш пътува от Бургас до Варна, мъчително пътува, но не го спира, той трябва апостолски да върви и върши работата с която Бог Го ~~натовари~~ *натовари*, оставил ~~своята~~ лична ~~работа~~ *беседа*, дом и жена. В друго писмо пише: "Колкото до работата Божия, аз съм казал и казвам, че Господ нека е делът ми. Тъй щото това за мене е щастие, ако успея нещо да пороботя за Славата Божия". 26 март, 1907 година.

Нищо
Той непрекъснато е във връзка с Бога и изпълнява възложените му задачи, видно пак от писмата му: "Аз наскоро ще изляза по обиколка из България, та може към лятото да дойда и към Сливен, защото Господ наново ме въздига, та и аз ще гледам, да му бъда верен". 6 май, 1906

Той е също ~~и~~ десницата на Учителя в неговата работа, най-верния, най-изпълнителния, затова когато Учителя трябва да възложи ~~не~~ работа от духовен характер ~~и негова помощ~~, възлага я на брат Пеню.

В писмо от 18 септември 1913 година до един брат му пише: "Заповядано ми е още, че вместо Г-н Дънова, които ~~за~~ сега предвид народните ни работи, не ще може да ви посети, то да ви заобиколя аз, което мисля в близко бъдеще да направя".

През 1903 година в Карнобат се поминала сестра му, Преди обаче да се помине, тя видяла сън, че един като владика и синът и Кири идат да я видят, а на следната година 1904, на 19 юли в Бургас, ^{заради} пише в бележчето си: "облякох се във владишки дрехи от злато тъкани и турих сребрен кръст отгоре на дрехите си върху гърдите си". Сестра му видя тази картина отгоре при заминаването си, която брат ѝ я вижда реализирана по-късно. ^ЗНему бе дадена една задача, един изпит, да ^{личните си} остави земни работи и тръгне близо две години да проповядва Господа. След това ^{вс} усвои ^{на} работа и ^{блескът} издържан изпит, минава друго посвещение, където след поставения му по-рано венец през 12 годишната му възраст, сега вече израстнал духовно и възмъжал физически, ^{да може да} запътува и разпространява Словото, го обличат не в човешки дрехи, каквито заслужено носят хора според работата която вършат, а го обличат с дрехи от злато, с какви са облечени Божествените работници, а върху златните дрехи отгоре, ^{на} слага сребърен кръст на гърдите ^{си}, символ на доброволно приетите страдания ^{на} земята, заради Божественото което е приел и му е станал носител и служител.

Друга важна дата и събитие в живота му е ^{1906 г.} 30 октомври, 2 часа след полунощ. В с. "Шипка му казват: "че понеже ще се венчава, го прекръстват Мосиф!" С този акт на прекръстване, са искали ~~може би~~ да възкресят картината от неговото минало, когато по времето на Христа, той ~~бе~~ бе Мосиф, ~~ко за това не-ноене~~. Но тук се говори и за нещо друго, за венчаване. Но това венчаване не е такова, каквото значение ние давам на тая дума. Тук думата венчаване трябва да се взема в преносен смисъл.

Брат Пеню, ^с израстнал и стигнал такава степен на духовно съвършенство, е станал достоен за венчаване с женика - с Господа с Учителя. Защото душата му е била в унисон в хармония и трептение с тая на Учителя, защото душата му е била, ^{една} но мисли и желания с неговата. Достигнал ^{то} едно такова състояние от ученика към Учителя си, в окултната наука и символика го изразяват, като встъпване в женитба на душите между ^{Ученик и Учителя.}

Но преди това събитие, го предшества друго, не по-малко. Приемат го в гр. Бургас на 26 септември 1906 година - ученик.

Да
~~Приемат го ученик в~~ IV клас, ^и ще свърши с изпити^и на 27 юли в деня на Свети Пантелеймон - 1907 година. Близо след една година.

Но какво може да бъде това училище горе в което го приемат и където занятията продължават 11 месеца и изучават: естествена история, химия и нещо като топография? Та това са наши, чисто земни науки, Защо трябва да ги изучава брат Пеню Горе?

Учителя много пъти ни е говорил в беседите си, че ако ние не познаваме и изучим физическия свят, който виждаме, които ни заобикаля и сред който живеем, ^{и че} ако ~~не~~ не го изучим посредством съвременната наука и го овладеем, познавайки законите му, то как ^и ще можем проникна и опозна един свят - духовния, които не виждаме ^и не познаваме?

Преминава се от един ^{свят} в друг, но след като е ~~изучен~~ изучен ^{и завладен} ~~и завладен~~, ни се дава възможност с набраното знание и сили, да преминем ~~до~~ другия стоящ над него, по-горе.

Ето защо брат Пеню учи една година горе, онова знание, което бе пропуснал да получи като юноша в гимназията.

Горе, през време на сян с изучаване на природните науки е ставало ^{и развитието} обработването ^{на неговите} умствени способности, на неговия висш ум - висшия манас, за да може в деня на Св. Пантелеймон да открие школата и стане преподавател в нея ^{и ръководител} ~~и ръководител~~.

В гр. Берковица 1906 год, на 9 декември в 4 1/2 часа сутринта, в хотела му казват, че неговия дух има синьо зоряц цвят. Какво ще рече това. На брат Пеню му дават възможност да разбере, че благодарение на духовната работа която той върши за другите и работата над себе си, той е постигнал една чистота на своите тела, които излъчват чисти еманации ^и имат цвета на чистата зоряца небесна синевина, че неговия дух обитава ^и в тия обвивки - тела, ^и ~~пре~~ ^и пречистени ^и имат ^и цвета на небесната чистота, в която обитават светлите духове, и понеже духът му има същия синьо зоряц цвят, той е вече готов да обитава тия селения на чистота и святост, след напускане на земята.

Много загадъчна е случката през 1907 година, 23 януари, 2 1/2 часа след полунощ в хотела на гр. Сливен., където му казват: "Ти изгуби много, ти стана ложе за другите, ти трябваше още при първото и второ кръщение, да внесеш капитала вътре и да декларираш, че ти се тури име" Как да разбираме всичко това, как да направим превод на този Небесан език. Не става ли въпрос за първото му кръщение от Учителя с вода и по-последно с Дух? И кое е именно това второ кръщение? Не е ли именно онова, ~~което види сестра му преди замнаването си, като владика със златни дрехи и той самия следната година, когато го облякоха с златни одежди - дрехи от злато? Без съмнение е това. Това са две посвещения за които се говори и от Христа новородените от вода и дух. Тук се говори и за турянето му на име. Та нали му туриха пак отгоре името Иосиф, неговото старо име от времето на Христа, когато се бе учил при него и го сне от кръста, за да го погребат ^и в скрито ^и приготвени ^и от него гроб за себе си, изсечен в скала?~~

От родословието ~~ни~~ се вижда, че той произхожда от пет поколения религиозен род. Но самият той не бе религиозен в днешния смисъл на думата, ~~религиозен~~. Той бе духовен - мистик, *ученик на Ученика*, *връзка "Великата мисъл на живота"*. В неговия път ~~наблюдавали~~ светли същества, водил го е ~~Учителя~~. За това свидетелствуват останените от него духовни бележки, от най-ранната му възраст *когато е бил на* ~~7 години~~.

Кой е брат Пеню, от къде идва и къде отива, ни дават *отговор* неговите бележки и изказването на Учителя за него.

Той е една велика душа, призвана от Учителя да извърши в първите години на неговата мисия заедно с Д-р Миркович, Мария Казакова и др. една подготвителна работа и след това го прибират с подобаващата му тържественост ангели, пратеници от Небето.

На Годишната Среца на Веригата през 1909 година в гр. Варна, на 15 август - събота, ден Св. Богородица в 6 часа сл. обед, Учителя каза: "Тази Верига бързо ще се увеличава и из България тя на всякаде ще действува. - Тези, които са определени за в нея, сами ще се явят и ще се притеглят към веригата, също както се притегляват железните стърготини към магнитната пръчка".

Първият, който се яви и притегли беше брат Пеню, защото той между всички беше най-достойният, най-заслужилният от миналото и най-издигнатият за бъдещето.

В Тетрада на Д-р Миркович по-важните моменти от живота ~~както ги е отбелязал в Тетрачетата си, а на никой, но се е свел по обективно, по-после~~

В "Скала на по-важните събития в живота ми" в Първото тетрадче с "Духовни бележки" на стр. 19, 47, 48, и 49, както и на стр. 100, 101, 102, 103 и 104, брат Пеню е записал по важни моменти с духовни опитности: На 1875 год., като бях на 7 годишна възраст, видях един човек да хвърчи във въздуха и после дойде при мен и ми даде два ореха. Той хвърчеше от юг към север.

През 1880 год., кога бях на 12 години, още ходех на училище, ангелите ми положиха венец по Божие поръчение. Това бе в Карнобат.

През 1883 година, за пръв път излязох на гурбет.

През 1885 година бях доброволец в Сръбско-Българската война.

През 1887 година, ме взеха за войник, а през 1890 ме пуснаха.

В 1895 год. се ожених.

На 17 февруари 1899 год., към 4 ^{1/2} часа сутринта, в дома ми в Бургас, ми се каза дледното: "Ти имаш очи отгоре, ти си миро отгоре!"

цението Му в реката Иордан. Гълъбът е приетия символ на Божествения Дух. Всички художници изобразяват Духа - с бял гълъб. Затова този приет символ на Духа Го дават и на брат Пеня, за да му ~~оборнат~~ ^{визуален} ~~визуален~~, че след двете кръщения с вода и Дух, той е вече носител на този зарящ Дух, и носител на Божественото знание - старото книжле, което гълъба носи, ~~в клонка си~~. Това той вижда в душата си. ^{Знае} Тялото е жилище на душата, а душата храм на Духа.

Приблизителна картина като горната му се дава още веднаж на 14 февруари - сряда, в 11 часа преди полунощ в Карботат в хотел "Балкан" един ден след първата. Вижда един особен бял гълъб, само че вместо книга, в клюна си държи крилантово клонче, което се превръща в венец. Той отново вижда Духът, който е в него около него, който е носител на Божественото знание / първия път книгата /, а крилантовото клонче което се превръща в венец, ~~което~~ символизира ~~наградата~~ ^{наградата} на Духа, с която се увенчава душата в нейния земен път, освободила се от земното и станала жилище на Духа.

Влажнинажонаяждушакпостигналажтоваж

1907 г.

На 3 май, като ставал от сън минали през ума му следните два куплета: четвъртък
та: "Върви, върви в полето, в бувицето клето. Не стой тук при морето, няма нищо вехто."

С внушените ~~два~~ ^{му дова} куплета, ~~и~~ ~~внушената~~ вече идеята за работа в полето, ~~не~~ ^{като} е настанало времето за работа на Божествената нива, и че той е готов вече за това, след като е минал през двете кръщения и е станал носител на зарящия Дух Божий с книжлето, с Божественото знание, което се дава на брат Пеня и което трябва да предава на другите и че в това ^{Божествено} знание няма нищо вехто, т.е. остаряло - ненуждно за човека.

Брат Пеню е посещавал често във връзка с Богомилството ония места които той е смятал, че са били техни духовни центрове - Странджапланина, ~~ко~~ Велико Търново, Арбанаси, Куш-бунар, Сините камъни, Айтоско, Бургаско - "Белия връх", ^{кадет} към Коджа бук, и др.

Jo

Той даже е написал едно малко съчинение за Богомилството, поместено в едно от Тетрадчетата му.

През една от тия обиколки към село Коджа-бук, където се намират останки от старини от времето на богомилите, по вдъхновение и срещи с Светии същества и Света Параскева, му било казано, в деня на Св. Пантелеймон 27 юли, да основе духовен кръжок, с цел - духовното издигане и развитие на членовете.

И така на 27 юли, деня на Св. Пантелеймон, 1907 година, както е наредено отгоре на брат Пеню, той събира ~~духовни~~ ^{духовни} приятели за възложената му задача. ~~Той~~ ^{Той} бива избран за председателствущ - ръководител и продължава да бъде такъв до 25 юли 1914 година, *т.е. 7 години*.

На 9 август миналата - 67 година, се навършиха 60 години от какъто ~~бях прекъсване~~ ^{работи бях} прекъсване кръжока или школата, какъвто стана по-късно, работи бях прекъсване. Тая година е 61-вата, а ~~през~~ ^{през} няколко дни ~~не~~ ^в встъпите в 62 година. Хвала ^{на чест} на духът на брат Пеню, и на всички заминали ~~се~~ души оснопоположници на първия в страната ни кръжок. Нека техния пример ни вдъновява и ~~ни~~ ^{ни} дава потик, за да продължиме тяхното дело. *работата*

Във съставения списък на кръжока от брат Пеню на 3 май - неделя, 1909 год., след една духовна работа от една година и девет месеци, кръжокът брой 27 души:

1. Георги Курустов, 2. Г-жа Илия хаджи Петрова, 3. Александър Кръсников, 4. Деню Цанев, 5. Димитър Стоименов Македонски, 6. Мелкон Партамян, 7. Г-жа Илия Зуркова, 8. Иван Стоянов, 9. Г-жа Никола Колдамов
10. Иван Славов, 11. Кънчо поп Стойчев, 12. Г-жа Величка К. Стойчева,
13. Никола Янев, 14. Г-жа Матей Попова, 15. Илия Н. Зурков, 16. Тодор Стоименов, 17. Иван Г. Сапунов, 18. Г-жа Елена Сотир Щерева, 19. Г-жа Деню Цанева, 20. Матей Н. Попов, 21. Пеню Киров, 22. Сотир Щерев, 23. Илия хадж Петров, 24. Никола Колдамов, 25. Темистокъл Янков, 26. Г-жа Иван Стоянов
27. Г-жа Иван Г. Сапунова.

Задачата на кръжока е била: да се работи за индивидуалното ^{духовно} издигане на членовете, а с това ^и на членовете от семействата, обществото и народа ни.

не

За кръжока и неговата работа брат Пеню пише на един брат следното:
"Тук Господ ни е благословил както ти казах отначало, ето ставаме 8-10
человека и имаме по два три пъти в седмицата събрания. Но да знаеш
колко незабелязано минава времето, когато ~~когато~~ човек слугува Господ

6 май, 1906 г.

В друго писмо пише: "Ние тук сега сме добре, основахме един кръ-
жок, в които присъствуват 15-17 човека - мъже и жени и имаме си и
редовни събрания и се подвизаваме за славата Божия.

1907

2 септември 0

По късно пък пише: "...!За сега сме добре, а така също и другите
приятели. Учим в живота уроците на Небето".

4 август, 1908 г.

Ако това е... "А колкото за работата на нашия кръжок, трудим се да бъдем
верни на нашите души. За членовете, докато са, едни продължават от за-
чало, други отхождат, други заминават другаде и пр., но изобщо взето
- Хвала Богу"

21 септември, 1910 год.

След добре тръгналата работа в кръжока изглежда, че тъмните сили,
са се опитали да им спъват работата, като са били наранени, както пише
за това брат Пеню, но те не са унили, а събрали сили и продължили работата.
За този случай брат Пеню пише: "Само ще ти кажа, че дявола се помъчи
да развали кръжока ни тука, но Бог осуети замислите му, но при все
това доста ни нарани".

10 февруари, 1909 год.

Кръжока им е бил посещаван и от Учителя, като е престоявал известно
време в Бургас и ги е обучавал, както пише за това брат Пеню на един
брат на 2 юли 1909 година. "Г-н Дънов бе тука около 25 дни време, обу-
чава ни и си замина. Да ти кажа всичко е невъзможно с писмо".

След като през 1909 година дявола се опитал да развали кръжока им,
то през 1911 година в лицето на ~~едни~~ Александър Кръсников, той намира
подходящо оръдие да стори това и ги раздели, като образува втори ~~кръжок~~
кръжок

2 За този случай брат Пеню пише до един брат следното: "Касателно за
делото Божие в нас, добре си върви, но от втория кръжок хората станаха
за смях и гражданите, пази от далеч и нас за техните грехове не оставя
на мира, постоянно ни искат обяснения за делата им, понеже ги считат за
едно с нас. Техните аязми, кандила, икони и всички сатанински лъжи, аз
не ще да ви пиша за тях, но вие сами ще чуete за това.

Той раздели кръжока тука, сега види се иска да дели и вашия. Но
знай, че този е един маниер на дявола. Дели и владей. И как друго яче
би успял жертвите си? Господ да съди за това!

Писмото е до брат Димитър Добрев в Сливен, с дата 4 ноември, 1911

Брат Пеню не смята само кръжока като място където ~~стигат~~ да се уча
а пише в ^{друго} писмо: "Този свят е училище в много направления". 15 юли, 1912 г

Събранията са ставали два пъти в седмицата - петък вечер и неделен сутрин. Петъчните събрания са били само за членовете, нещо като школата по-късно, а неделните и за външни лица, приготвяващи се да бъдат приети и в петъчните събрания. Събранията са ставали в малко салонче, в дома на Нико Апостолиадис, където е бил на квартира брат Тодор Стоименов с брат си Димитър Македонски, По-после са ставали и дома на брат Деню Цанев и сестра Величка Стойчева, до сдобиването със собствен салон.

В това време, духовната - окултната литература е била рядкост, беседи от Учителя до 1915 година не е имало отпечатани, ето защо се налагало, да се готвят материалите за събранията от самите членове на кръжока. ~~Та~~ Основната им ~~библия~~, ^{днес в Н. С.} ~~библия~~ е била Библията, към която Учителя ги насочва.

Ето какво им ^{говори} за нея на Годишните срещи на веригата - Събор Във гр. Варна през 1909 година, на 3 август, вторник в 9 часа пр.обед казва: "Какво отношение има Библията според нашия живот? Тя има отношение, защото е излязла из опитността на хората и те са се ползвали от тези опитности. А опитността на цялото човечество е опитност на индивидуума, а тази опитност ние не трябва да игнорираме и да не мислим че ние ще намерим нови и по-добри правила, да живеем. Принципите не са претърпели никакви изменения, но нашите отношения спрямо тия принципи са претърпели изменения... Тия принципи в Библията си имат практическо приложение - трябва да се оползотворят в живота. И ние ще слезем от философията към практическото приложение, защото живеем между вълта да знаем как да постъпваме".

А по-късно през 1919 година пак на Събора на 27 юли - сряда, Учителя казва: "Четене Библията-значи, да се свържеш с ония епохи в които Духът е работил. Например четеме Исая - то значи да схванем моментите, в които е живял Исая. Четенето да се вписва най-късно до вечерта в една тетрадка - това значи, че е потвърдено четенето. Най-първо четенето - "къщата ви гори от четирите ъгла - прочетете определеното и тогава гасете".

Водими от горното изказване на Учителя за Библията и виждайки неговия личен пример, да има само нея като неразделен другар през целия му живот навсякъде и четена от Него ежедневно, те я четат - изучават и приготвят върху текстове от нея цели беседи за събранията си.

За председателстващ - ръководител както видяхме е бил избран на 27 юли 1907 година брат Пеню, в деня на Св. Параскева и остава на тоя пост до 25 юли 1914 година, т.е. 7 години. Това пише самия той в Първото си тетрадке.

На събранията - кръжока, брат Пеню е изнасял написаната от него беседа върху текстове от Библията и Евангелието, грижливо написани на ръка с много-красив почерк. От тях има някои запазени и до сега и не са загубили своето значение. При все че е имало братя и сестри с по-голямо образование от неговото - Илия Зурков вишист, Деню Цанев, Матей Попов и др. със срядно образование, много рядко и то като голямо изключение е правил опит Тодор Стойменов да изнесе една две беседи. ^{Затова} Изцяло работата е падала върху брат Пеню. А това той е вършил години подред извън работата си като комисонер.

Събранията както и сега са започвали с молитви, но тогава малко повече. От сегашните ни молитви са имали само Господнята - Отче наш и Добрата молитва, която Учителя е дал най-рано, още към 1900 година.

Нашите ^{Грижени} песни идват твърде късно, едва към 1918 година. Затова са пеели църковни песни и някоя протестанска. Намирам записани следните

песни: "Ангел вопиящ", "Свят, свят Господ Сваот", "Достойно ест", "Виходом", "С нами Бог", "Да изправим се молитва моя", "Воскресение Твое", "Господи сил с нами буди", "Собоначално е Слово" и протестанската песен №184 първия куплет, на останните куплети Учителя не е отдавал значение. От нашите първи започват да се пеят: "Любовта е извор", "Сърдечен зов", "Страдна душо", "Време е да вървим" и др. Репертуара от наши песни расте и така се изместват ^{и изоставят} забравят църковните песни, веднага след войната 1918 година, когато и църквата започва нашето преследване.

Членовете на кръжока са били изключително ^{не в днешния} ~~религиозни~~ ^{духовно и нравствено} ~~стремящи се~~ към едно духовно издигане и нравствено съвършенство, с голяма ревност към Бога, ^{с велика, чиста вяра,} ~~голяма~~ надежда и непреклона воля. ^С голям стремеж да бъдат ~~наистина~~ истински ученици и последователи Христови, прилагайки Неговото учение.

При себе си те имаха като образец брат Пеню, а канените на Годишните срещи и веднаж среднали, видяли Учителя - ^{с това} ~~с това~~ ^{Неговис} ~~Ученици~~

Брат Пеню чрез слово и писма приготвя душите за да приемат Новото Божествено учение на Учителя: Ето какво пише в писмата си за него:

" Мен ми е много жално, че и тази година ти оставах отвън нашата Света Верига, отвън от това Свето Училище, което Господ чрез Духът си учи с учение таквoз, което никой човек не може изяви, ако Господ не е с Него".

3 септември, 1907 година.

Или пък в друго писмо: " Приемай Дънова, като един в когото Христовия Дух в сила работи. Повече не искай сега. Ще научиш всичко, но малко късно".

28 юли, 1908 година.

" А колкото за видението ти Дънова, то е, че Духът Христов които намира в Него душа да Го слуша, живее с Него".

6 декември, 1908 година

Когато вече е имало достатъчно печатна Окултна, Теософска, и наша литература - Беседите на Учителя, комисонерската кантора на брат Пеня започва да се превръща ^в книжарница. Той става първия разпространител не само в града, но и далечно от него. ~~Тукора сестра Мара Младенова, ми разказа, че когато е била още в Сливей през време на първата световна война брат Пеню и изпратил цяло сандъче с литература.~~

От запазени бележки по изпращането на беседите I-ва и II-ра серии през годините на излизането им 1915 и 1916, се вижда, че най-много екземпляри за пладиране ~~е~~ получавал брат Пеню 75 броя и отделно сестра Величка Стойчева 35 или всичко 110 броя в Бургас. Най-много, от всички изпращаните в другите градове. Брат Пеню и сестра Величка Стойчева, са били най-ревностните разпространители на Словото на Учителя, затова пък Той им се отблагодарява с своята голяма Любов.

Книжарницата ~~на~~ на брат Пеню се превръща и в един малък клуб, където през седмицата са наминавали нашите приятели и съмишленици на разговори и срещи, отивали са и външни лица, не само по-работа, но и за да почерпят, от мъдрото му слово.

Многото работа в професията, не му е пречела, да намери време и за водене на една обширна кореспонденция из цялата страна. ~~На няколко~~

места има запазени негови писма, ~~наредени~~ с богато духовно съдържание.

~~Същността~~ ^{Тя} ~~и~~ писмата си той съветва, насърчава, обяснява и иска при нужда ~~да~~ помощ отгоре за тия, на които пише.

Ето няколко ~~извода~~ ^{извода} от такива писма: " Да се не поколебаеш от Пет Божии ни за минута, всички истини са за малко, света е озрела жетва. Помни ХХриста Исуса от Назарет. Той не ще те забрави. В Неговото пристанище е тихо. Световното море не се вълнува там".

28 август, 1908 година

"Аз виждам вашето духовно положение и знам къде ви са грашките и от що имате нужда, но бъдете внимателни в наставленията ми и не бойте се. Бог ще ви изведе на желания бряг, гдето никъде бури не може да вас ~~даси~~ ~~даси~~ ~~даси~~ застрашават, а този бряг е сам Господ Исус, Който е готов да те избави и спаси".

21 януари, 1904 година

" Сега остови всичко, да се разви~~ва~~ по своя път. Всичко в живота е поука. Причината и целта на всичко това са, че дявола е искал, да ти напакости, но останал излъган., защото на честния човек, петно не се туря - боята му не хваща".

13 март, 1912 година.

Брат Пеню ^{е бил} лишен от гордост и щеславие, както казах, на 25 юли, 1914 година си подава оставката, като председателстващ - ръководител след като е бил ~~ръководител~~ 7 години.

Запитах веднаж едничкия останал от кръжока между нас ~~брат~~ ~~Жечо~~ ~~Панайотов~~, защо е сторил това брат Пеню, той ми отговори, че ^{го} ~~е~~ сторил ~~това~~, за да даде възможност и други да се потрудят както него, да приготвят и изнасят беседи. Но опита който направил, не излязъл сполучлив, ^{други не} ~~на~~ ~~се~~ ~~отдала~~ ~~са~~ ~~работата~~ ~~паднала~~ ~~пак~~ ~~върху~~ ~~брат~~ ~~Пеня~~. ^{не} ~~не~~ ~~гласно~~ ~~до~~ ~~останал~~ ~~пак~~ ~~ръководител~~ ~~до~~ ~~края~~ ~~на~~ ~~живота~~ ~~си~~.

От Протоколите на Беригата - Съборите, виждаме, че нему Учителя дава пръв да чете от Библията, слага го на масата пак на първо място ^{до себе си}, възлага ^{му} редица други неща, ~~както~~. От това се вижда, какъв ценен брат е бил той, както за Учителя, така и за останалите братя.

До Първата световна война и ~~вече~~ ~~да~~ ~~заминаването~~ ~~на~~ ~~брат~~ ~~Пеню~~ през 1918 година, всички наредби, наряди и др. ~~всичко~~ ~~е~~ ~~изпращано~~ лично от Учителя до брат Пеня за Бургас и Айтос, както и за селата и отделни братя. ~~Той~~ ~~след~~ ~~получаването~~ ~~им~~ ~~му~~ ~~правел~~ ~~преписи~~ ~~и~~ ~~ги~~ ~~изпращал~~. Това се вижда от запазени материали и писма.

Незная, дали е имало втори работник след брата Пеню извършил толкова духовна работа на Божествената нива, която е била целина ~~до~~ ~~него~~ ~~време~~. На готова нива, след като вече Учителя бе работил толкова години и имахме печатното Му Слово, лесно се работи между неговите ученици, както правим сега.

присобава и своите бъдещи физически родители - Атанас Георгиев - Чорбаджи, баща на майка му Добра и баща си Константин Дъновски. И двамата са първите възрожденци на целия варненски край, за българско четмо и писмо и църковна независимост.

Но за тях Учителя казва: ~~те не са Неговите духовни родители:~~
" Някой ме пита: как е баща ти и сестра ти? Баща ми е Небето и всеки който прави волята Божия, той е брат ми и сестра ми".

не
зdrави, защото болния човек, не е духовен човек". И на следния ден, 18 август, сряда в 7 часа и 15 минути преди обед, в салона на братската колиба в Търново, Учителя лично им изпълнява най-раните седем гимнастически упражнения.

И става така, както учителя им каза. Заминават си трима брата от първите Му ученици: Михалаки Георгиев на 14 февруари 1916 година, Димитър Голов ~~и~~ 1917 година и брат Пеню на 27 януари 1918

да
не
А на един Събор в София, в тесен кръг брата и сестри в присъствието на брат Велеслав Марков от Варна, Учителя казал за брат Пеню следното: "Теме издебнаха и го грабнаха". Това ми ^е каза лично брат Велеслав.

В томчето - "Форми във природата", лекции на общ.ок.клас, год.VI стр.116, Учителя казва: "Ако имате приятел, които е завършил развитието си на земята и заминава за друга някоя планета, трябва ли да съжелявате, че не е останал при вас? Ама кога ще го видя? - Някога ще го видиш, но за да постигнеш това, трябва да се стремиш към него. Той трябва да остане в съзнанието ти като идея, към която да насочиш мисълта си!"

И така, нека живота и делото на брат Пеню ни бъдат пример за подражаниен път към него, Нека както каза Учителя, ако искаме да го видим ~~трябва~~ да ^{се} стремим към него и да го носим в съзнанието си като идея и насочваме мисълта си, за да можем в нашето развитие, да постигнем неговото съвършенство и заслужим мястото, което Бог му е отредил

Ще завърша с написаното от сестра Райна Грозданова за брат Пеню. само няколко часа преди заминаването си на 13 декември в 22.40 м. вечерта през 1965 година в гр.София. Мир и светлина на душата ѝ!

В последните години тя беше болнава, оплакваше се от болки в кръс и чуваше малко тежко. През време на многото ни разговори около Учител учението и спомени от първите ни години в Братството, ние много често говорехме за брат Пеню, за Д-р Миркович, Кортеза и др., тъй като тя е Сливненка и много добре ги познаваше. Тя имаше много лични опитности с Учителя и беше обещала да ги напише, а така също и опитността и с брат Пеню по време на неговото заминаване. Това обаче, се отлагаше по много причини, но когато вижда, че силите я напускат, а обещанието и не е изпълнено, лежейки в леглото облежната на една страна, тя с последни сили написва опитностите си и казва на снаха си, която ~~е~~ бил при нея, че това трябва да ми се предаде след заминаването ѝ. И така стана - снаха ѝ ми предаде написаното, което ви поднасям в спомен от сестра Райна. Мир и светлина на душата ѝ!

"Чуваме в Сливен, че брат Пеню Киров, е доста болен. Моя брат живееше в Бурдас. Събрахме се приятели и решихме, че най-удобно е аз да отида. Пригответихме от Сливенци хубав букет и отпътувах. Заедно със снаха ми, жената на брат ми Минчо Сотиров, отиваме надвечер у брата. Сварихме го на легло. Поздравих го от приятелите от Сливен и му поднесох букета. Той много се зарадва, мириса го и го тури на сърцето си. Той беше наредил, които отиде да го посети - вместо приказки, да четете под ред по един два псалми. И ние сторихме същото. Вечерта си отидохме. На сутринта рано иде дъщеря му Стойка и съобщи, че тая заран татко ѝ починал. Изненадахме се. Към обед отидохме. - той вече беше положен в покойте си. Сестрата Еффирили - жена му ни посрещна, плачейки с думите, елате да ви кажа, какво стана нощес: " по сред нощ, той ми подариска една бяла копринена кърпа, която държах в скрина си. Аз му я подадох и той каза, Всички които се намираме около него - да го напуснат т.е., да излезем навън. Всички излязоха - дъщеря му, сестра му, а аз се снесих до леглото му и до печката и незабелязана, останах там. Исках да видя, какво ще прави. След малко той стана, седна на креват и вдигна ръце нагоре и каза; " Ангел Господен идва с пембе чаршаф, да

ме приеме, и да Господи". Вдигна си краката на легло, легна си, покрито лицето с копринената кърпа, тури сливения букет на сърцето си, прибра ръцете си на гърдите и си замина!

Така свърши земния си път, нашия брат и старши ръководител брат Пеню Киров.

Но с това завърши ли своя си живот? - Не. Още същата нощ преди погребението, когато две от сестрите стояха при леглото и аз пожелах да остана при леглото му да продължа да чета редуваните псалми, мина доста време от ноща. По едно време цялата стая се освети, като огряна от слънце - вдигнах глава, виждам из стаята много факли в дебелина на ръката ми, горе запалени фитилите им. Всичко на доста голям брой, по стаята се движат, като че танц играят. Това продължи две три минути веднага се явява брат Пеню в дълга бяла дреха, препасана с широк колан около 20 см. и ми казва: " Сега ще ти разкажа за трансформацията на душата в идния ден! Тъкмо взе да разправя, но езика не разбрах и всичко изчезна и стаята потъмня. След като се поуспокоих, пак почнах да чета. Колко време измина, неопределено. Пак се явява брата и ми казва:

" Стани, да си извършиш наряда, че вече е време! Оставям Библията на леглото и излизам вън в хола, за започване на наряда. Тогава имахме един наряд върху спрежението на глагола "Мога" и то точно започвахме в четири часа сутринта. И аз като се приготвих за изпълнението му и часовника в кола, удари четири. Значи ръководителя - брата Пеню Киров беше "точен и верен" часовник. Така завърши и тая нощ с невидимото тяло на брата.

Сестрата, жена му много скърбеше, за тия негови прояви и все плачеше и нареждаше: " Пеню, Пеню, Светия беше Пеню, но аз не те познах".

Разправяше тя тогава за един случай с него. Когато той отивал в едно село по проповед, тя от балкона го плиснала с един леген помия, защото тя много мразела, когато той тръгвал по духовна работа.

Вечерта, когато той се завърнал, в къщи, донесъл един голям паке

хубави ябълки и ѝ го подад. "Вземи Ерифили, тия ябълки, много са хубави". А аз му отговорих : "Пеньо, това което направих се тебе, аз не заслужавам тоя дар, а той ми отговори: "Ерифили и Аврам имаше лоша жена, но пак я обичаше".

Ето каква е била любовта на брат Пеня!